

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΕΧΝΗ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

III III III ΕΤΟΣ Β' ΑΘΗΝΑΙ 15 ΜΑΪΟΥ 1925 ΑΡ.ΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 13 III III III

ΤΗΝΙΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ

Ἀπὸ τὰς σημειώσεις «Περὶ Τηνίων Καλλιτεχνῶν» τοῦ κ. ΞΕΝΟΦ. ΣΩΧΟΥ Δικηγόρου.

οισίων καὶ εἰς τὰς Παγκοσμίου ἐκθέσεως βραβευθέντα δὲ διὰ τὸ ὑπέροχον αὐτῶν κάλλος, διὰ τὸ ὕψος τῆς τέχνης, διὰ τὴν δροσερότητα, διὰ τὸ βαθὺ αὐτῶν αἶσθημα καὶ τὰς βαθυτάτας ἐννοίας.

Τὰ ἔργα τοῦ καλλιτέχνου τούτου, τοῦ Σώχου, εἶναι

Ὁ Λάζαρος Σώχος διήλθεν ἀπὸ τὸ καλλιτεχνικὸν στερέωμα, ὡς διάττων ἀστήρ. Ὁ Σώχος ἀπέθανεν, ὁ καλλιτέχνης ὅμως ζῆ, διὰ τῶν μεγάλων αὐτοῦ δημιουργημάτων, αἵτινα περιήραν εἰς αὐτὸν αἰώνιον καλλιτεχνικὴν δόξαν. Ὁ Σώχος, ἦτο μορφὴ γνησίας καλλιτεχνικῆς ἐξοχότητος καὶ ἐν ἀπὸ τὰ ὑψηλότερα, ἰδανικότερα, καὶ δημιουργικότερα καλλιτεχνικὰ πνεύματα τῆς ἐποχῆς του, διεκρίνετο δὲ καὶ διὰ τὸν ἐξαιρετικὸν αὐτοῦ χαρακτήρα ἦτο λιτὸς καὶ ἀπέριττος, ὅσον παροϊμοδῶς φιλόφρωνος καὶ μετριόφρονος, ὅπως εἶναι ἅπασαι αἱ πραγματικαὶ ἀξίαι ἡ λεπτὴ μορφὴ του καὶ ἡ ὠραία τοῦ προσώπου κατατομή, ἦσαν οἱ ἀψευδεῖς μάρτυρες τοῦ Ὁκεανοῦ τῆς ψυχικῆς του ἀγαθότητος καὶ νομίζει τις, ὅτι ὁ Σώχος, ἔχει πλασθῆ ἀπὸ ῥόδα καὶ ὑακίνθους, καὶ ἦτο ἀπηλλαγμένος τῶν ἀνθρωπίνων κακιῶν καὶ ἐλαττωμάτων. Ἀφιέρωσεν ἑαυτὸν εἰς τὸν βωμὸν τοῦ κάλλους καὶ εἰς τὸν βωμὸν τῆς μεγάλης Ἰδέας τῆς πατρίδος καὶ τῆς Ἑθνικῆς Ἰδέας. Δὲν ἠδύνατο νὰ μείνῃ ἀσυγκίνητος εἰς τὸν κατὰ τῶν Τούρκων πόλεμον τοῦ ἔτους 1897, ἡ πατριωτικὴ αὐτοῦ καρδιά τῷ ὑπηγόρευε νὰ κατέλθῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ πολεμήσῃ κατὰ τοῦ προαιωνίου ἐχθροῦ ἐγκαταλείπων τὴν πόλιν τῶν Παρισίων, ἔνθα εἶχε ἐγκατασταθῆ καὶ ἐπιβληθῆ ὡς ἐξέχουσα πλέον καλλιτεχνικὴ φυσιογνωμία, τὴν πολύτιμον συνεργασίαν τοῦ παγκοσμίου φήμης γλύπτου καὶ καθηγητοῦ τῆς Ἀκαδημίας Μερσιέ καὶ ἐκινήτοποίησεν οὕτως εἰπεῖν τὸν ἐν Παρισίοις Σύλλογον τῶν Ἑλλήνων σπουδαστῶν, ὃν ἦτο πρόεδρος, καὶ καταρτίζει σῶμα ἑθελοντῶν καὶ ἄλλων Φιλελλήνων, κατέρχεται εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅπως πολεμήσῃ κατὰ τῶν Τούρκων διήλθεν ἐξ Ἰταλίας μετὰ τοῦ ἑθελοντικοῦ σώματος, καὶ συνεταξίδευσεν μετὰ τῶν μεγάλων Φιλελλήνων Ἰταλῶν Φράντι καὶ Κυπριάνη καὶ ὅταν ἦλθον εἰς τὴν Ἑλλάδα τὰ Ἑλληνικὰ στρατεύματα ἦσαν ἔτοιμα πρὸς μάχην ἐν Δομοκῷ κατὰ τὴν μάχην τοῦ Δομοκοῦ ὁ μὲν Φράντι ἐφρονεύθη, ὁ δὲ Κυπριάνης ἐπιληγώθη βαρέως εἰς τὸν πόδα. Ὁ Σώχος ἐσώθη ὡς ἐκ θαύματος, ὅστις ἐγγνωμονῶν ὡς Ἑλλήν ἐφιλοτέχνησε τότε τὸ γνωστὸν μεταλλικὸν ἀνδρείας.

Ὡς καλλιτέχνης ὁ Σώχος ἦτο αὐτόφωτος ἔχει μὲν εἰς τὰ ἔργα του τὴν φύσιν ὁδηγὸν καὶ διδάσκαλον ὅπως πᾶς καλλιτέχνης, καὶ τὸν ἀρχαῖον κλασικὸν χαρακτήρα, καὶ τὸ ἀρχαῖον πνεῦμα, ἐκ τοῦ ὁποίου δὲν ἀπομακρύνεται, ἀλλ' οὔτε καὶ ὑποδουλοῦται εἰς αὐτό, ὅπως προπλάσθη τὰ ἑαυτοῦ δημιουργήματα διότι ἔχει ἴδιον φῶς, καὶ ἴδιαν πτῆσιν, καὶ ἴδιον βαθὺ αἶσθημα τὴν σμίλιν του, τὴν κινεῖ πρὸς τὰ μεγαλοεργήματα ἡ ψυχικὴ του διάθεσις αἱ βαθεῖαι ἐννοιαί, καὶ τὸ βαθὺ αἶσθημα κινήσαν τὸν γενικὸν θαυμασμὸν εἰς τὴν πεφημισμένην Ἀκαδημίαν τῶν ὠραίων τεχνῶν τῶν Πα-

τυροσὶ ἐκπέμποντες ἀδιαλείπτως, καὶ καθ' ἀπάσας τὰς διευθύνσεις λάμπεις ἰσχυρὰς αἰσθητικῆς καὶ φλόγα πατριωτικῆν, πρὸς τόνωσιν τοῦ καλλιτεχνικοῦ αἰσθηματος τοῦ λαοῦ, καὶ πρὸς καλλαισθητικὴν τούτου μόρφωσιν, καὶ πρὸς ἀναζωπύρωσιν, ἐξύψωσιν καὶ ἔξαρσιν τοῦ Ἑθνικοῦ φρονήματος ὁ φιλόσοφος οὗτος καὶ βαθυγνώμων γλύπτης διὰ τῶν μεγάλων αὐτοῦ δημιουργημάτων, μεταγίει τὸ πνεῦμα εἰς ὑψηλότερους ὄριζοντας, εἰς σφαίρας ἠθικὰς καὶ εἰς τὸ ἰδεώδες τῆς τέχνης, τὸ ὑπέρτατον ἐπιδιώκει δι' αὐτῶν νὰ αἰχμαλωτίσῃ τὴν προσοχὴν τοῦ παρατηρητοῦ καὶ τὸ ἐπιτυγχάνει διὰ τῶν θεσπεσίων δημιουργημάτων του. Ὁ Σώχος ἔνεκεν τῶν ὑπερόχων τούτων δημιουργημάτων του ἐβραβεύετο ἀείποτε, καὶ ὡς σπουδαστὴς καὶ ὡς καλλιτέχνης, ἐν διαγωνισμοῖς καὶ ἐκθέσεσιν ἦτο ἀήττητος ἔξηρχετο θριαμβευτῆς καὶ νικητῆς πάντοτε καὶ νομίζει τις ὅτι ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον φέρον μεθ' ἑαυτοῦ τὸ κάλλος καὶ τὴν νίκην εἰς δὲ τὰ διδόμενα εἰς αὐτὸν θέματα παρὰ τῆς Ἀκαδημίας τῶν Σχολῶν καὶ τῶν διδασκάλων του εἴτε ἐξέλεγεν αὐτὰ ὁ ἴδιος εἰς τὴν σύλληψιν ἦτο ἀπαράμιλλος καὶ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν ἀνυπερβλητος ἠκολούθει ἴδιαν ὁδὸν καὶ ἴδιον σκοπὸν οὐδέποτε ἐδεσμεύετο τὸ πνεῦμα αὐτοῦ, ἀπὸ τοῦ συρμού καὶ τὰς θεωρητικὰς διδασκαλίας.

Ἄλλ' ἐκτὸς τῆς πρωτοτυπίας, δι' ἣν διεκρίνοντο τὰ

Θέλεται νὰ ἀποκτήσετε βιβλιοθήκην κομψήν, περιλαμβάνουσαν ὅλους τοὺς σοβαροὺς συγγραφεῖς εἰς ἀριστοτεχνικὰς μεταφράσεις :

Ο ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ

Ι. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΣΙΑ

ΑΘΗΝΑΙ ΔΩΡΟΥ 16

Σὺς δίδει πλουσιωτάτην βιβλιοθήκην μὲ πεντηκοντὰ δράχμους μηνιαίας δόσεις

δημιουργήματα του Σώχου διά των ιδίων επεδίωκε συνάμα και του λαού την μόρφωσιν, καθ' όσον γνώριζεν ο φιλόσοφος ούτος καλλιτέχνης, όποιαν και πόσην μορφωτικήν δύναμιν έχει το έργον, το εμφανιζόμενον και περικοσμούμενον με κάλλος, και το συμβολίζον, σκέψεις ύψηλάς, ήθικόν, επιδιδώσαν επί της ψυχής του λαού και όντως εις εκ των παραγόντων της μορφώσεως αυτού, είναι και οι ήθογραφικοί πίνακες, και τα γλυπτικά έργα τα εμφανίζοντα το κάλλος, και τα συμβολίζοντα την άρετήν, το ύψος της ήθικης και την διάπυρον φιλοπατριάν τέλος τα ώραία του Σώχου δημιουργήματα, είναι εύλωτα και αιώνια ήθικά και πατριωτικά κηρύγματα και έξαιρετα ποιήματα εκ τεμαζίων μαρμάρου, ο Σώχος εις την 'Ακαδημίαν των ώραίων τεχνών των Παρισίων, ο Λύτρας, ο Γύζης, ο Χαλεπās, οι Βιτάλαι εις την 'Ακαδημίαν του Μονάχου, ο Φιλιππότης εις την 'Ακαδημίαν της Ρώμης συλλήβδην, ανήγειρον το πανύψηλον και μεγαλοπρεπέστατον της καλλιτεχνίας εν τή Δύσει οικοδόμημα, βάσις του όποιου είναι το Τήνιον πνεύμα, το 'Ελληνικόν πνεύμα, και εις την πανύψηλον αυτού κορυφήν, ύψώθη υπό των θμελιωτών αυτοί, η άκμή του κάλλους, ο άρχαίος κλασικός χαρακτήρ, ο τέλειος ρυθμός, η βαθεία φιλοσοφία και η ήθική και το άρχαίον πνεύμα εξ όν φωρίζονται και εμπνέονται οι κάτοικοι και των δύο ήμισφαιρίων ο καταδείχθη ούτω ότι η 'Ελλάς, άείποτε ύπήρξεν η κοιτίς της τέχνης η μήτηρ του πολιτισμού και η πατρίς του ώραίου.

ΚΡΙΤΙΚΑΙ

«Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΗΝ ΕΡΜΙΝΑ»,

'Από του παρελθόντος Σαββάτου έκαμεν έναρξιν των παραστάσεων της εις το θέατρον «Midi» — εγώ θά το προτιμούσα «Πανελλήνιον», η νέα όπερέττα Ριτσιάρδη κλ. με τ, ν όπερέττα του Ciliberti. «Η κυρία με την 'Ερμίνα» αίτιο δέν έμμεσα έβρισαν δια την αναβίβασιν του ή' έπτά όκτώ ήμέραι, εν τούτοις το έργον έδιδάχθη μετά πολλής άκριβείας τόσον εκ μέρους των έρμηνευτών της σκηνης όσον και της όρχήστρας.

Ως υπόθεσις η όπερέττα αυτή είναι βασικώς, δραματικόν έπεισόδιον, στηριζόμενον εις την έθνικην διαμάχην Αύστροουγγρον και 'Ιταλών, πού ποικίλλεται με άρκετά χαριτωμένα έπεισόδια και ώραίας εμφανίσεις του μπαλλέτου. Ο Κόμης Μπελτράμι (Π. Πλεμενίδης) λαμβάνει μυσικόν έγγραφον παρά της 'Ιταλικής Κυβερνήσεως όπως τεθή επί κεφαλής στρατιωτικής δυνάμεως εναντίον Αύστριακών, καθ' όν έκηρύχθη ο πόλεμος. Είς τον Πύργον του όμως κείμενον εις τα σύνορα, καταφεύγει έχθρικόν σύνταγμα υπό νεαρόν Συνταγματάρχην (Κοφινιώτην). Είς την ψυχην του κόμητος δύο Ισχυρά συναισθήματα παλαιών άγωνιωδών: η πρὸς την Πατρίδα ύποχρέωσις και άγάπη και η άπειλουμένη οικογενειακή του φιλοδοξία και τιμή από τον εγκατασταθέντα εις τον πύργον του συνταγματάρχην. Έν μέσω δραματικών σκηνών και πλήρους χάριτος έλαφρών έπεισοδίων από την Λαβάλ, πρώτην ballerine (Μ. Καψάνη) Βαρ. Σωρόλλι 'Εμμ. Καντιώτη) και Σουτίαγκη (Π. Οικονόμου) κυριαρχεί η ήθικη.

Όλοι πράγματι οι ήθοποιοι ύποκρίνονται με θαυμαστήν εύσυνειδησίαν, ο κ. Πλεμενίδης, ο κ. Παρασκευάς, ο κ. Καντιώτης, ο κ. Τεζιάκης, ο κ. Γιαννέλος ως έπίσης και η κ. Π. Μέγκουλα ως πάντοτε μελετημένη. Ο μικρός της δε ρόλος θά ήτο ασφαλώς καλλίτερος άν ο μεταφραστής δέν έκαμε κατάχρησιν

του... Χριστός και Παναγία εις κάθε στιγμην έκπλήξεως, άπορίας και άγανακτήσεως.

Διά την κ. Καντιώτη μπορεί να λεχθῆ — χωρίς να θεωρηθῆ ως υπερβολή — ότι ως κόμησσα Μαριάννα είναι σωστή ήγεμονίς, επιβλητική, αξιοπρεπής. Κατά το φινάλε δε της Α' πράξεως ως ύπόκρισις δραματική είναι άνωτέρα πάσης εύφήμου μνείας. Ο κ. Κοφινιώτης; Έ λοιπόν μόνον ο Μιχάλης ο Κοφινιώτης — φρονώ — θά μπορούσε να κρατήση με τόσην δύναμιν ένα τόσον βαρύν και άχοριν από άπόψεως χαρακτήρος ρόλον. Μόνον ο κ. Κοφινιώτης με την άπαράμυλλον ύπόκρισιν του θά έδυνάμυνε πράγματι, θά έδιδε λαβήν πληρεστερας ύποκρίσεως εις την σοπράνο. Η κ. Μ. Καψάνη πολύ χαριτωμένη — ως γνωστόν — και εις τον άνευ μεγάλης δράσεως ρόλον της Λαβάλ.

Αυτά όσον άφορά την εκτύλιξιν της ύποθέσεως του έργου και όπερ — ειρήσθω εν παροδῳ — παρουσιάζει μικράς τινας άτελείας, δικαιολογεί όμως με πολλήν τέχνην την εμφάνισιν μπαλλέτου εις τον Πύργον του Μπελτράμι, πού μόνον ήρηνος θά μπορούσε να νοηθῆ.

Διά την μουσικήν της «Κυρίας με την 'Ερμίνα» μόνον καλά πρέπει να γραφούν. 'Ιδίαν την δύναμιν του ο συνθέτης μάς παρουσιάζει εις την πρώτην πράξιν με μίαν χαριτωμένην Habanera εις 2/4 του μπαλλέτου. Δέν είναι παρά τρεις μουσικοί φιδόγγοι πού αναπτύσσονται εύφρέστατα. Το φινάλε της Α' Πράξεως είναι το σημειον, πού ένα διάστροφο αυτί ξεκουράζεται πραγματικά. Το μέρος του όποιου θεσπίζει το λάιτ μοτιβ εις ποικίλους ύποδιαιρέσεις, χρόνου και η introduction της Γ' Πράξεως είναι το Ultra του Gilbert εις την Κα με την 'Ερμίνα.

Τώρα εάν δέν με άπατά η όλίγη μουσική μου εγκυκλοπαίδεια, το Φοξ-τρον της Βας πράξεως και το όποιον υπενθυμίζεται και εις εν άλλο σημειον, εκτός του, ως intermezzo της Γ' πράξεως άκόμη και εις την δράσιν αυτής — σημειον ένδεικτικόν ότι άνίκει προφανώς εις το έργον — εύρίσκω ότι δέν είναι Stillsé με την γενικήν τεχνοτροπίαν του έργου. Πάντως είναι πολύ χαριτωμένο και τείνει να έκλαίκευθῆ. Δέν μπορώ να είμαι βέβαιος άν είναι το συμπαθές μου κ. 'Ι. Ριτσιάρδη για να τον συγχωρώ όλοψυχως κυρίως δια της έξυπνης φοιροτούρες του trombone.

Βλέπω εις το πρόγραμμα σκηνοθεσίαν 'Αμπελά και 'Αρμενοπούλου. Ηνώθησαν λοιπόν αυτοί οι δύο καλλιτέχνη και δέν κατόρθωσαν να παρουσιάσουν κάτι όμοιόμορφον, κάτι τέλος άρχιτεχνολογικώς σωστό; 'Αφρησα να πώ δυο λέξεις τελευταία για την κ. 'Ελ. Γιούζοβα γιατί θέλω να τονίσω ιδιαιτέρως και να μη λησμονηθῆ ότι χάρις εις την κ. Γιούζοβα η όπερέττα εν 'Ελλάδι πέρνει μίαν ύψιν άλλην, πέρνει τον προσδευτικόν της δρόμον.

N. Θ. ΣΥΝΟΛΙΝΟΣ

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

ΜΑΝΑΔΕΣ ΚΑΙ ΚΑΚΟΓΛΩΣΣΙΑ

Η μεγάλη περιέργεια εις τον άνθρωπον είναι άλλοτε πρότερον και άλλοτε έλάττωμα όταν μάλιστα υπερβαίνει τους κανόνες της καλής συμπεριφορής και φθάνει τον βαθμόν της άδιακρισίας τότε είναι κατακριτέα άνευ του παραμικρού έλαφρυντικού.

Πόσα δέν όφείλονται εις την μονομανίαν αυτών, όρισμ νων ανθρώπων εις τους όποιους έχει κατανήσει πάθος εις σημειον ώστε χωρίς κανένα λόγον να κρυφακούν στο δρόμο, στις κλειδαρότρυπες και παντού; Πόσα κοινωνικά σκάνδαλα και οικογενειακά δράματα

δέν έχουν άφετηριαν την άδιακρισίαν αυτήν;

Μη παραξενευθῆτε με τον πρόλογον, αυτόν, ο όποιος φαινομενικός είναι άσχετος με το θέμα μας, διότι κατ' ουσίαν είναι σχετικώτατος.

Θέλω δηλαδή να δικαιολογηθῶ προκατοβολικώς ένώπιον των άναγνωστών μου ότι δέν υπέπεσα εις το βαρύν παράπτωμα της άδιακρισίας, την όποιαν τυχόν ήθελον μου καταλογίσῃ.

Ορχίζομαι εις τάς ΕΠΤΑ κεφαλās των γονέων μου δια να μεταχειρισθῶ την φράσιν μιάς πρωταγωνιστρίας συνοικιακού θεάτρου ότι όλως τυχαίως και άνευ προθέσεως έγενόμην αυτήςκος μάτυχς συνδιαλέξεως μεταξύ τεσσάρων πέντε μανάδων, άστέρων της όπερέττας (χοριστών) και μάλιστα διακοιήσεως της παραστάσεως έντός της πλατείας του Θεάτρου.

'Αλλά άκούστε πώς έγινε ολόκληρος αυτή η ιστορία.

Διακεκριμένος φίλος, πολαίμαχος δημοσιογράφος το φρόβητρον των καλλιτεχνών και καλλιτεχνίδων δια το άγριο ξεσκέπασμα των άπλύτων των, το όποιον εν τούτοις καθώς λέν οι κακές γλώσσες των συναδέλφων δέν έπαισε παρά την επισκοπικήν πόσαν πού κρατεί τελευταίως, να κτυπῆ η καρδιά δια κάποιαν συμπαιθεσάτην καλλιτέχνηδα, εις το άκουσμα και μόνον του άνήμματος της όποιας έναλλάσσονται εις το πρόσωπον του όλα τα χρώματα της 'Ιριδος, με παρέλαβεν ένα βροάδυ και επήγαμε μαζί εις εν των κεντρικών θεάτρων μας, εις το όποιον το βράδυ εκείνο έδίδετο η πρεμιέρα ενός θανμασίου δια μικρά παιδιά έργου (ήθογραφίας παρακαλώ) του όποιου ο δράστης μιμούμενος τον μακαρίτη Σαίξπηρ έχει την ενγένειαν και την υποχρεωτικότητα πρὸς δυστυχίαν της αισθητικής του άτυχούς άθηναϊκού κοινού όχι μόνον να περιορίζηται εις την συγγραφην της χειμαρώδους σοφίας του, αλλά αναλαμβάνει και από σκηνης να διδάξη το υπερόχως 'Αηδές κατασκευασμά του. —'Αλλά άρχισα την κακογλωσσία και παρ' όλίγον να παρασυσθῶ και να ξεχάσω το κυριώτερον.

Λοιπόν επήγαμε στο θέατρο και εμπήγαμε άκριβώς την ώρα πού έσηκώνετο η αυλαία και επειδή δέν ύπήρχε άλλη θέσις εκαθήσαμε στα κατά το μήκος του τοίχου καθίσματα εκ των όποιων έμεναν μόνον δύο κενά, ενώ εις τα άλλα είχαν ένθρονισθῆ διάφορα γράδια άλλα με ματογυάλια, άλλα με λογιόν και διάφορα άλλα σκευή χρήσιμα εις το να θαυμάζουν εύχεστερον τά εν τῆ σκηνη ποζάροντα καρίτσια των — κορίστες κ.λ.π.

Είναι αδύνατον να περιγραφῆ το τι έγινε εις την εμφάνισιν κάθε μιάς σουζουλουῦς στη σκηνη. Τα γράδια όσα είχαν συνομολογήσει μεταξύ των ούτως έπειν συμμαχίαν, όταν η κόρη της μιάς παρουσιάζετο στη σκηνη και έλεγε ένα δυο λογία άρχίζαν εκ συστήματος τα χειροκροτήματα. Όταν πάλιν καμμά άλλη ήθοποιός έσημείωνε επιτυχίαν την έβλεπαν με τον ένα μάτι και άρχίζαν μεταξύ τους. Ούφ κ' αυτή μάς κάνει τη μεγάλη και δέν κυτάζει της πομπές της.

'Αχ, κυρά Δημήτρανα συνεπλήρωσε, η άλλη, πείει ο κόσμος χάλασε, άκούς εκεί να μιζάρουν αυτήν την ξεσπίωτη τη σουζουλουῦ πού κών και κών μαθές την ξερον. Κα η 'Αγλαΐτσα μου το χρυσό μου το παιδάκι είδες, είδες με τι καμάρι και τη τέχνη βγήκε και έκανε το μέρος της, και να μη τη χειροκροτήσουν αἱ; Πῶς σου φαίνεται κ' αυτό; Πάει χάλασε ο κόσμος

—'Αμ δε κυρά Σταμάτσα να δέν είναι όπως τα φανταζόσαι. —'Εδώ πού τα λέμε αυτήν την έχει ο θιασάρχης ο γέρω βρωμιάρης και τον σέρνει από τη μέτη και αυτά πού βλέπει και άκούς δέν είναι παρά από πληρωμένους από το γερογαϊδαρο πού ξαναμωράθηκε καλέ.

Και πού πήγε και τη βρήκε λές και χαθήκαν η γυναίκες και βρήκε αυτή τη στραβοκόνη;

Και πολλά άλλα εις το ίδιο μοτίβο ήκουσα καθ' όλην την διάρκειαν της παραστάσεως. Ο συνάδελφος και συνθεατής μου και συμμάχτος ο όποιος με παρηκολούθει, παρακολουθούντα την συζήτησιν μου λέγει για μιά στιγμή.

—Σε βλέπω να παρακολουθῆς με ένδιαφέρον την κακογλωσσία θέλεις να σε συστήσω στῆς μανάδες να άπολαύσης ώραία πράγματα.

Όμολογῶ ότι με έγαργάλισε ο πειρασμός να έντροφήσω περισσότερο και άπεδέχθην εύχαρίστως την πρότασιν. Πράγματι δε μετά το τέλος της Β' πράξεως επηκολούθησαν αἱ άπαραίτητοι συστάσεις, όταν μάλιστα τα γράδια, οι κακοί αυτοί δαίμονες του θεάτρου άκουσαν ότι ο ύποφαινόμενος γράφει, μου έρίχτηκαν κυριολεκτικώς και με χίλιες δυο τσιριτζάνζουλες με υπεχρέωσαν να γνωρίσω και τα κορίτσια τους, καθένα των όποιών κατά τη μαμά του άπετέλει και μιá παραγνωρισμένη μεγαλοφύλα και τάλαντο στο 'Ελληνικό θέατρο. Είχα την περιέργεια δείχνωντας ότι συμμερίζομαι τες ιδέες τους να ιδώ πού θά κατέληγαν. 'Αλλά τι να σάς πώ μετάνοιωσα γιατί μου ήταν αδύνατο επί τρεις ολόκληρες ώρες μετά την παράστασι να άποφύγω τη λίμα τους, η όποία θά έξακολουθούσε άκόμη εάν ο καλός φίλος, ο όποιος είχε ξεκαρδιωθῆ στα γέλια άντιληφθείς ότι έπληξα πειά, δέν είχε την εμπνευσιν προφασισθείς στομαχώπονο, να με άπαλλάξη από την πολύ κουραστική στο τέλος κακογλωσσία τους, της όποιας μερικά σημεία θά σάς λέγω πού και πού δια της «'Ελλην. Τέχνης.»

A. ΠΑΠΑΦΩΡΟΣ

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Ο Πρώτος Φάκελλος

(Από τας άφηγήσεις του γόνου μου)

Πρώτο μεταδόσω και σε σάς, φίλοι άναγνώσταί, από της παρούσης στήλης ότι μπόρεσα να συγκρατήσω στο μοαλό μου από τες τόσες αφήγησεις του μακαρίτη του νόμου μου, θά τολμήσω να ζητήσω γι' αυτόν και για με άκόμη την επεικειαν σας, άφου κ' εκείνος τότε κ' εγώ τώρ, άπ' άγαθής προθέσεως μου διηγήθησε ότι κ' εγώ πέρνω να σας μεταδόσω σήμερα δίχως έννοείται να διεκδικώ γι' αυτό τίτλους η περιγμαινές άλλ' άπλώς την άνοχή σας για τας γνώσεις αυτές πού θά σας μεταδόσω κολακεύόμενος να τις πιστώσω ώφελίμους. Καί τώρ' άς άρχίσουμε από το ιστορικόν των Ταχυδρομείων.

X

Κατά τον ΣΤ'. Π. Χ. Αίωνα, ο Βασιλεύς της Περσίας Κύρος (έτσι ονομάζετο και ο μακαρίτης ο νόμος μου) επειδή η μεγάλη έκτασις της χώρας του καθίστα δύσκολον την άλληλογραφίαν μεταξύ ούτου και των διαφόρων κατά τόπους άρχόντων του, έσκέφθη να εγκατεστήση ένδιαμέσου ταχυδρομικούς σταθμούς μεταξύ της Πρωτεύσεως του Περσικού Κράτους και των κρηιωτέρων έπαρχιών του, ού ω από του Αγγίτου και της Προποντιδος μέχρι Σόσης, εγκατέστησεν έκαστον ένδεκα ίπποστάσια από όρισμένον άρθμόν γερών άλόγων και καλών στρατιωτών οι όποιοι έπιφορτίσθησαν με την διεκπεραίωσιν της άλληλογραφίας ούτου τε και των μεταστάσεων του.

Τον Κύρο άργό-ερα, έμιμήθη και ο άτοκράτωρ της Ρώμης Αύγουστος δια να επικοινωνεί με τας εν άναβρασμ διατελούσας τότε Γαλλικάς επαρχίας. 'Αλλά το πρώτον μεταγενέστερον και έπίσημον έγγραφον πού να μάς πληροφορη γι' την πρόδοον των ούτω δημιουργηθέντων ταχυδρομείων, εις ένα βασιλικόν διάταγμα Λουδοβίκου Χ της Γαλλίας (1315) δια του όποιου όπο-

ὁπερθεοτο τὸ Πανεπιστήμιον Παρισίων ὅπως διατηρῆ διαγγελεῖς ἑταίρους ἀφείλον νὰ μεριμνοῦν διὰ τὴν μεταφορὰν τῆς ἀλληλογραφίας καὶ τῶν ἀποσκευῶν τῶν ἐξ ἐπαρχιῶν μαθητῶν τοῦ. Οὕτω ἐδόθη ἡ πρώτη ἀθήνησιν διὰ τὴν διοργανώσιν τῶν ταχυδρομείων ὅποτε πλέον τὸ 1630 τὰ συναντῶμεν λειτούργοινα καὶ διὰ τὸ κοινὸν εἰς τὰς κορυφώτερας πόλεις τῆς Γαλλίας τὸ δὲ 1750 κατ' ἄλλην τὴν χώραν μὲ πλῆρες δίκτυον διανομέων.
 Ὁ ἐπιστολικὸς φακέλλος

Κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα, ἐσονηθίζετο νὰ τίθενται αἱ δι-εποθῶναι τῶν ἐπιστολῶν σὲ ἴδιο χαρτὶ ἐπάνω καὶ ἀφοῦ ἐνοηθεῖται προηγουμένως ἐδιπλονότανε καὶ ἐσφραγιζετο καλῶς. Ὁ τρόπος ὅμως αὐτὸς τοῦ ἀλληλογραφεῖν δὲν ἤρρεσεν καὶ κάποιος χαρτοκόλης τοῦ Brighton τῆς Ἀγγλίας ὀνόματι Brewer, γι' αὐτὸ κατὰ τὸ 1820 ἐπινοήσας τὸς σημερινὸς φακέλλος ἢ κατασκευὴ τῶν ὁποίων τόσον διηκόλουσε τὴν ἀλληλογραφίαν μας καὶ σὲ τό-σους ἀνθρώπους ἔδωκεν ἐργασίαν. Κι' αὐτὴ εἶναι ἡ ἀφή-γησις τοῦ νόμου μου πρὸς τὴν ὁποίαν ὅμως παρ' ἕλ-λον τὸν πρὸς τὴν μνήμην τοῦ σεβασμῶν μου, νὰ μοῦ ἐπι-τρέψετε, φίλοι ἀναγνώσταί, ν' ἀμφιβάλλω γιὰτὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος εἶδα μὲ τὰ μάτια μου στὰ χέρια ἀριστοκρατικῆς καὶ φίλης οἰκογενείας τῆς Βενετίας—ἦσαν βρισκόμουνα ἐκεῖ—αὐτόγραφον ἐπιστολὴν τοῦ Βολταίρου ἀπερονο-μένην σὲ κάποιον πρόγονο τῆς οἰκογενείας αὐτῆς προε-ρχομένη ἀπὸ τὸ Ferney τῆς Γενεύης καὶ ὅπὸ ἡμερο-μηνίαν 27 Ἰουλίου 1774 ἤτοι 46 ὅλα χρόνια καὶ προ-γενέστερα τῆς χρονολογίας τοῦ Brewer. Ἡ ἐπιστολὴ δὲ αὐτῆ, ἣτο κλεισμένη ἐντὸς φακέλλου 0.10×12 καὶ τε-λειῶς ὁμοίον τῶν σημερινῶν. Ἐκτὸς δὲ ἀπὸ τὴν σφρα-γίδα καὶ τὸ οἰκόσημον τοῦ Βολταίρου ποῦ ἦσαν ἀπο-τωπώμενα σὲ παχὺ μαῦρο βουλοκέρι, ἔφερε τὲς σφρα-γιδες τῆς τότε ταχυδρομικῆς ἀπηρεσίας καὶ τὸ σῆμα τοῦ κατασκευαστοῦ μὲ τὰς λέξεις: «D καὶ C Plauw». Ἀπὸ αὐτὸ λεῖπον φαίνεται ὅτι πρὸ τοῦ Brewer καὶ κά-ποιος ἄλλος, ἂν ὄχι ὁ Plauw, ἐμερίμνησε γιὰ τοὺς ἐπι-στολικὸς φακέλλος τὸν ὅποιον ἡ ἱστορία ἐληγομένησιν κι' αὐτὸς ὁ μακαρίτης ὁ νόμος μου δὲν μοῦ μετέδωκε ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὴν ἀλήθειαν, πράγμα γιὰ τὸ ὅποιον φίλοι ἀναγνώσταί, συγχωρήσατε τὴν μνήμην τοῦ καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ προκειμένου φλυσιῶν μου.

Ἰόνιος

Η ΝΕΡΑΪΔΑ

(Κόστα Χειμαριῶ)

Ὁ Γιάννος προβάτησε γιὰ τ' ἀκρογιάλι. Στὸ νοῦ του πλανιόντανε φαντασίαι, σκέψεις, μ' ὀρίζοντες σκυθρωπούς, πλατιούς ποῦ κόπιαζε νὰ τὲς ἀντικρίσῃ γὰ νοιώσῃ τὸ νόημά τους τ' ἄλυτο μὰ δὲ μποροῦσε.

Ἀπὸ χθὲς ἓνα ἐρωτηματικὸ εἶχε ζωγραφιστεῖ στὸ πρόσωπό του ποῦ ἔστεργε ἀπάντησιν ποῦ εἰσχωροῦσε στὸ μυαλό του γιὰ νὰ τὸ ζαλίσῃ, καὶ στὴ ψυχὴ του γιὰ νὰ τὴ πλανέψῃ.

Ὅταν ἔφτασε στὴν ἀμμουδιὰ τὴν κύτταξε μ' ἀπο-ρία σὰ νὰ τὴν εἶδε γιὰ πρώτη φορὰ. Ἐνα κομμάτι νε-ρὸ, γαλάζιο ἐγκυψε τὰ χαλίκια μ' ἓνα γέλιο κρουσταλ-λένιο, ζωηρὸ ποῦ τόνε ντροπίασε.

Ἀγνάντεψε πέρα στὲς κορφὲς τῆς Ἠπειροῦ λίγα γνέφια ρόδινα, σιωπηλά, νὰ στέκονε σκυθρωπὰ στὴν ἀρμονία τῆς Δύσης σὰ νὰ νοιώθονε τὴ βαθιὰ σημα-οία τῆς, τὴν ὁμορφιά τῆς νὰ ψάλλονε. Τότε νεύρια-σε κι' αὐτὴ ἢ συμφωνία.

Εἶδε τὰ γνέφια πάλι νὰ κλαίγνε, νὰ σπαρταρᾶνε

στὲς κορφές, νὰ ἐνδόνωνται καὶ μιὰ βροχὴ νὰ ξεσπᾶ, βροχὴ ἀτέλειωτη νὰ πέφτῃ στὴ θάλασσα, μαῦρη βροχὴ.

Νᾶν' ἀλήθεια αὐτὰ, ἢ νᾶναι τῆς φαντασίας τοῦ ξε-πλέμματα ἢ νᾶναι τῆς σκεψῆς τοῦ τυραννομένους σκο-τεινὲς ἀπόχρωσες μὲ στολίδια τὰ γνέφια τὰ ρόδινα καὶ μὲ φόντο τὴ βροχὴ τὴ μαύρη.

Ἄκουσε τὸ νερὸ νὰ ξεσπᾶ στὴν ἀμμουδιὰ θυμω-μένο καὶ τὰ χαλίκια ν' ἀστραποβολᾶνε.

Εἶδε μίαν ἄλικη ἀχτίνα νὰ βγαίνη ἀπὸ τὸ νερὸ τὸ κρουσταλλο καὶ νὰ τὸ βάφῃ, ξέχωρη ποῦ τ' ἀπο-τράβηξε τὴ προσοχὴ. Καὶ τὸ νερὸ τόδε νὰ σπαρταρᾶν ἐρωτεμμένο καὶ νὰ τῆς δῖνῃ δροσόλουστα φιλιά, καὶ νὰ τὴ σφίγγῃ στὴ κρυεὴ του ἀγκαλιά ὡς τὸ ξε-ψύγισμα, ὡς τ' ἀγαλνὸ σβύσιμο.

Σὲ λίγο ἡ ἀχτίνα ἐσβύσε, ξεψύχησε, ἔχασε τὸ ἀλι-κό τῆς τὸ χρῶμα στὴν ἡδονή. Καὶ τὸ νερὸ τὸ γαλάζιο σκυθρωπίασε καὶ ἄρχισε νὰ χύνῃ δάκρυα στὴν ἀμ-μουδιὰ νὰ ξεσπᾶ σὲ βογγητά.

Ἐνα δίχτυ λευκοσκότεινο τοῦ κάλυψε τὰ μάτια, τὸν ἔφερε μέσα σ' ἓνα ὄνειρο γαλήνιο τότε θάπεψε ἀπα-λά, ἕνας παράδεισος, ἕνας ὅπος γαλήνιος, μιὰ ἀμ-μουδιὰ οὐράνια ἀγνωστὴ καὶ κύματα δροσιὰ γιομάτα νὰ τὰ γλυκοφιλάνε, καὶ ἕνας γλάρος τ' ἀγέρα πουλί νὰ σιγοφέρῃ βόλτες πάνω ἀπὸ τὰ κρουστάλλινα νε-ρά. Εἶδε καὶ τ' ὁμοίωμά του νὰ πλάθεται στὰ βαθυὰ τῆς θάλασσας ἀποτόπια.

Εἶδ' ἓνα βράχο μαῦρο, σκοτεινὸ μ' ἀκαθόριστο σχῆμα καὶ μιὰ πεντάμορφη σιμά του' πεντάμορφη Νεραΐδα νᾶταν; Καὶ τὰ πέπλα τῆς τὰ λευκὰ π' ἀπα-λοκουνιῶνται σὰ πέπλα τριαντάφυλλου. Εἶδε τ' ἀγ-γελικό τῆς ὄμμα νὰ τόνε κυτᾶζῃ. Εἶδε καὶ τὰ κρῖνα τὰ μάτια τῆς μὲ τὴ γλυκάδα τὴν ὑπερόσμια. Εἶδε. . εἶδε καὶ πόθησε νὰ ξυπνήσῃ νὰ τὴ δῇ στ' ἀλήθεια νὰ τῆς ψάλλῃ τῆς καρδιάς του φανταστικὰ ἀποτρά-γουδα, νὰ τὴ σφίξῃ στὴν ἀγκάλῃ του ὅπως τὸ κύμα τὴν ἀχτίνα τὴν ἄλικη, καὶ ἔπειτα, ἔπειτα νὰ ἐνώσῃ τὸ στόμα του μὲ τὸ δικό τῆς τὸ στόμα, δροσόλουστο φιλί, λόγια ἀγάπης, ἀπαλά, γαλήνια νὰ ξεπεταχτοῦνε λόγια νὰ φαιδρύνονε τὴν ἀρμονία, νὰ στολίσουνε τὴ ζωὴ τὴ μαύρη μὲ μίαν εὐτυχία στιγμιαία. . . Τ' ὄνει-ρο τότε σιγόφερε στὰ λημέρια τῆς εὐτυχίας μὲ τὴ πλόρη τὴ φανταστικὴ.

Καὶ ξύπνησε. Κι' ὅλα τᾶδε. Καὶ τὴν ἀμμουδιὰ μὲ τὰ χαλίκια τὰ πολύτιμα, μὲ τὰ κύματα τὰ ἐρωτιάρικα μὲ τὲς ἀχτίνες τὲς ἄλικες. Τᾶδε ὅλα ὅπως στ' ὄνειρο Μὰ τὴ νεραΐδα ὄχι.

Κι' ἔτρεξε στοὺς βράχους μὲ τὴ φαντασία τρελλή, μὲ σκοτωμένη ἀπὸ πίκρα τὴ καρδιὰ καὶ ἔφαξε σ' ὅλες τὲς ἀπότοπες σπηλιές καὶ σ' ὅλα τὰ κρυφὰ λημέρια. Δὲν τὴν ἔβρηκε. Ἐνοιωσε τὸ κεφάλι του βαρὺ καὶ τὴ καρδιά του ν' ἀκουμπᾶ ἀιμάτωμένη νὰ πιθυμᾷ νὰ ξεβγάλλῃ τὸ παράπονο.

Ἐκατσε στὴν ἀμμουδιὰ κι' ἔκλαψε. Ἐκλαψε κι' ὁ πόνος τοῦ ξεχείλισε. Δάκρυα νὰ τοῦ πλημμυρᾶνε τὸ πρόσωπο, κι' ἀπαλά, γαλήνια, μὰ ματωμένα νὰ κυλάνε στὰ μάγουλα.

Νεραΐδα, μοῦ τὴν πῆρες τὴ καρδιά.
Καὶ κλαίω!! Τὸ παράπονο μὲ τρώει.

Τ' ὄνειρο τόνε ξανάφερε στὰ εὐτυχισμένα ποθητὰ του λημέρια.

ΚΕΡΚΥΡΑ 1925

ΔΗΛΩΣΙΣ

Προηγούμενα τεύχη τῆς «Ἑλληνικῆς Τέχνης» εὐρίσκονται πάντοτε εἰς τὰ καπνοπωλεῖα. Πατη-σίαν 26 καὶ Καλλιτεχνικὴν Ἀγορὰν, κάτωθι θεάτρου «Ἀλάμπρα».

ἙΛΛΗΝΙΚΗ ΤΕΧΝΗ,

ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΠΕΡΕΤΤΑ ΠΑΠΑΓΩΑΝΝΟΥ

Ἡ Δρὸς Λάσα Λάμω

ἦτις μετὰ πλούμιον ἀνάπανσιν ἐνεφανίσθη εἰς τὴν «Ἰαπωνέζα» καὶ ἐσκόρπισε τὴ χάρι καὶ τὴ δροσιὰ τῆς.

ΠΑΣΚΙΝΩ

Καὶ θὰ γεράσωμε μαζύ.

ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ

Νὰ μᾶς φωνάξῃ ὁ Θεός!... Καλέ μου Πασκινώ!...

ΠΑΣΚΙΝΩ

Ἄγαπητέ μου Μπεργκαμέν! (ἐναγκαλίζονται)

ΣΚΗΝΗ Ζ΄.

(Οἱ αὐτοὶ-ΣΥΛΒΕΤ-ΠΕΡΣΙΝΑΙ, ἐξερχόμενοι αἰφνηδῶς ἕκαστος ἐν τῆς οἰκίας του).

ΣΥΛΒΕΤ (βλέπουσα τὸν πατέρα της μετὰ τοῦ Μπεργκαμέν).

Ἄ!

ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ (βλέπων τὴν Συλβέτ)

Ἡ Συλβέτ!

ΠΑΣΚΙΝΩ (βλέπων τὸν Περσινά).

Ὁ γιουός σου!

ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ (σιγὰ τῶ Πασκινώ)

Νὰ μὴ μᾶς καταλάβουνε!! (μεταβάλλουν τὸν ἐναγκαλισμὸν εἰς πάλην φωνάζοντες)

Θέλεις τὸ δίκαιό σου

Ἡλίθιε... Παληάνθρωπε!

ΠΑΣΚΙΝΩ (Ὁμοίως)

Κτῆνος... γουροῦνι... βλάκα!

ΠΕΡΣΙΝΑΙ (τραβῶν τὸν πατέρα του

ἀπὸ τὸ ἔνδυμα).

Πατέρα!

ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ (τῶ Περσινά)

Αὐτὸς μ' ἔβρισε!

ΠΑΣΚΙΝΩ

Ἐσὺ μωρέ!

ΣΥΛΒΕΤ (παρακλητικῶς τῶ Πασκινώ)

Μπαμπάκα!!

ΠΑΣΚΙΝΩ (θυμωμένος πάντοτε τῶ

Μπεργκαμέν)

Παληάνθρωπε!

ΣΥΛΒΕΤ (ὡς ἄνω)

Πατέρα μου...

ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ (ἐξαγριωμένος)

Γαϊδοῦρι! Κατεργάρη

ΠΕΡΣΙΝΑΙ (παρακλητικῶς πρὸς τὸν

[πατέρα του

Πατέρα πᾶμε σπῆτι μας... (τὸν πέρνει καὶ φεύγουν)

ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ (ὡς ἄνω ἀπερχόμενος)

Ὁ διάβολος νὰ πάρῃ!...

ΠΑΣΚΙΝΩ

Ἄφριζω ὅλος ἄτιμε! Καὶ γιὰ λογαριασμό σου

Θὰ σοῦ φυλάξω μερικές...

ΣΥΛΒΕΤ

Μὰ τὸ ρευματισμό σου

Πατέρα δὲν τὸν σκέπτεσαι; Κάνει δροσιά... ἄς μοῦῃμε

(Ἡ Συλβέτ φεύγει μετὰ τοῦ Πασκινώ)

ΣΚΗΝΗ Η΄.

(Σιγὰ-σιγὰ βραδυάζει. Ἡ σκηνὴ μένει κενὴ ὀλίγας στιγμᾶς. Κατόπιν, φαίνεται ὁ ΣΤΡΑΦΟΡΕΛ, εἰσερχόμενος διὰ τοῦ πάρκου τοῦ Πασκινώ. Τὸν ἀκολουθοῦν οἱ ΞΙΦΟΜΑΧΟΙ του, ΜΟΥΣΙΚΟΙ κ.λ.π.)

ΣΤΡΑΦΟΡΕΛ (πρὸς τοὺς ἄνδρας του)

Λοιπὸν, τὴ σκηνοθέτησι ἀμέσως ἐνεργοῦμε

Γιὰ νᾶμαστ' ὅλοι ἐτοιμοὶ!... Βραδυάζει... Πλησιάζετε (Τοποθετεῖ τοὺς ἄνδρας του)

Ἐσὺ τοποθετήσου ἐκεῖ... ἐσεῖς ἐκεῖ... Θυμᾶστε

Ὅλοι τὰ παραγγέλματα... Πρῶτον, τὸ σφύριγμά μου.

Μόλις σφυρίξω, παρενθὺς νάρθουν δυὸ-τρεῖς σιμά μου (μιττάζει τὸν οὐρανὸν)

Καὶ ἡ σελήνη;... Ἐξοχα φωτίζονται οἱ κῆποι
Κ' ἔτσι ἀπ' τὴν ἀπαγωγή τίποτε δὲν θὰ λείπῃ...

(Ἐπιθεωρῶν τοὺς ξιφομάχους)

Ναί... τὰ παλτὰ θαυμάσια... κι' οἱ μαῦροι ὅπως πρέπει

Ἄ! τὸ φορεῖον στὴ σκιά... κανεὶς νὰ μὴ τὸ βλέπῃ

Καὶ οἱ φανοὶ... νὰ μὴ φανοῦν... ἂν δὲν φανῇ τὸ σῆμα!

Οἱ μουσικοὶ; Εἴσαστ' ἐδῶ; Πολὺ καλὰ! Ἐν βῆμα

Ἄκόμη προχωρήσατε... Τὶ ἄλλο ἀκόμη μένει;

(διορθώνει τὰς στάσεις τῶν μουσικῶν)

Τὸ βιολοντσέλλο ὄρθιο... ἡ βιόλα καθισμένη

(αὐστηρῶς πρὸς ἓνα ξιφομάχον)

Σὺ ξιφομάχε στάσου ἐδῶ... Ὅλα λοιπὸν καλὰ!

Ἄ! μιὰ στιγμή! Τὰ ὄργανα κουρδίστε...

(Δίδει τὸν τόνον)

Σὸλ! Μί! Λά!

(Θέτει ἐπὶ τοῦ προσώπου του προσωπίδα).

ΣΚΗΝΗ Θ΄.

(Οἱ αὐτοὶ-ΠΕΡΣΙΝΑΙ

ΠΕΡΣΙΝΑΙ (εἰσερχεται ἄργα.

Ἐφ' ὅσον ἀπαγγέλλει τοὺς κατωτέρω στίχους ἡ νύκτα ἀπλώνεται σκοτεινὴ καὶ σιγὰ σιγὰ ἄστρα φαίνονται στὸν οὐρανόν).

Ἡσυχασ' ὁ πατέρας μου καὶ μπόρεσα νὰ φύγω...

Βραδυάζει... Θᾶρθη ἡ Συλβέτ... Θᾶρθη τώρα σὲ λίγο

Βραδυάζει... κι' ὅλα χάνονται μεσ' στὰ πυκνὰ τὰ σκότη..

Καὶ τὰ λουλούδια κλείνουνε...

ΣΤΡΑΦΟΡΕΛ (μὴ χαμηλὴν φωνὴν πρὸς

τοὺς μουσικοὺς)

Οἱ βιολονῖσται πρῶτοι

Avanti e pianissimo...

ΠΕΡΣΙΝΑΙ

Ὅτι κι' ἂν ἔχω δίνω

Ν' ἀρθῇ λίγο νωρίτερα...

ΣΤΡΑΦΟΡΕΛ (ὡς ἄνω)

Μαέστρουι... andantino!...

ΠΕΡΣΙΝΑΙ

Εἶναι τὸ πρῶτο ραντεβού ποῦ δίνομε τὸ βράδυ

Φυσᾶ γλυκὰ ὁ ζέφυρος... Μὲ τ' ἀπαλό του χᾶδι

Χαϊδεύει ὅλα τὰ λουλούδα σὰν νὰ τὰ νανορίζει...

Κάθε λουλοῦδι χάθηκε στὰ σκότη, μὰ μυρίζει

Τώρα τὴ νύκτα πειότερο... κι' ἀπὸ μακρὰ γλυκὲς

Ἄκουω κάτι μουσικὲς!..

Ἡ νύκτα ἡ γλυκεῖα προβάλλει

Ἡ νύκτα ἡ μαγευτικὴ

Μὲ μύριες χάρες, μύρια κάλλη...

Ἄνοίγει κάθε μιὰν ἀγκάλῃ

Ἡ νύκτα ἡ μαγευτικὴ

Ἡ νύκτα ποῦ γλυκὰ προβάλλει...

Κ' ἐγὼ προσμένω νᾶρθῃ ἡ ὥρα

Ποῦ θὰ προβάλλῃ μαγικὴ

Μία κοπέλλα ἀσπροφώρα.

Εἶν' ἡ πειὸ ὠμορφη στὴ χώρα

Εἶν' ἡ πειὸ γοητευτικὴ

Αὐτ' ἡ κοπέλλα ἡ ἀσπροφώρα...

Εἶναι σὰν ἄστρο! Μὰ μπροστά της

Τ' ἄστρα θὰ σβύσουν τ' οὐρανὸν

Καὶ σὲ μονάχη μιὰ ματιὰ της

Ποῦ πέρνει καὶ καρδιὰ καὶ νοῦ

Τ' ἄστρα θὰ σβύσουνε. Μπροστά της

Θὰ σβύσουν τ' ἄστρα τοῦρανοῦ!...

(Ὁ Περσινά μένει σκεπτικὸς. Ἀκούεται τὸ κτύπημα καμπάνας, Ἡ Συλβέτ φαίνεται ἐρχομένη πρὸς τὸν τοῖχον.)

ΣΚΗΝΗ Γ΄

(Οί αυτοί-ΣΥΛΒΕΤ, κατόπιν ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ-ΠΑΣΚΙΝΩ)

ΣΥΛΒΕΤ Έρχεται μετά μυρίων προφυλάξεων
"Έφθασ' ή ώρα ή γλυκειά...
(Ακούεται έν σφύριγμα. Ο Στραφορέλ κρουσιάζεται έμπρός εις
τήν Συλβέτ. Φωνοί και δάδες εις την σκηνήν.)

"Α!...
(Οί ξιφομάχοι την άπάγον και την έναποθίτου μέσθ εις τό φορετόν)
Περσινά! βοήθεια!!...

ΠΕΡΣΙΝΑΙ (τρομάζων)
Τι ακούω; Όνειρεύομαι; Μά όχι! είν' αλήθεια!!
(πολύ δυνατά)

Είμαι κοντά σου αγάπη μου!
ΣΥΛΒΕΤ
Βοήθεια!!

ΠΕΡΣΙΝΑΙ (πηδά τον τοίχον, τραβά τό
ξίφος του και άρχίζει νά μάχεται με τους ξιφομάχους)
Θάρρος! Θάρρος!

ΣΤΡΑΦΟΡΕΛ
(πρός τους μουσικούς, κραδίνων τό ξίφος ως μπικχέτιαν)
Οί μουσικοί!... fortissimo!!...

ΠΕΡΣΙΝΑΙ
(Οί μουσικοί εξακολουθούν νά
παίζουν. Οί ξιφομάχοι φεύγουν δρομάτοι. Μονομαχία μεταξύ Στρα-
φορέλ και Περσινά)

Και όποιον πάρη ό Χάρος!
ΣΤΡΑΦΟΡΕΛ

Χίλιοι Διαβόλοι!!
ΠΕΡΣΙΝΑΙ (τόν κτυπά κατάστηθα)

Πορ' τηνε!
ΣΤΡΑΦΟΡΕΛ (πίπτων)

Κατάστηθα! Πεθαίνω!!...
ΠΕΡΣΙΝΑΙ (σπεύδων προς τό φορετόν)

Συλβέτ!

Α Υ Λ Α Ι Α

ΣΥΛΒΕΤ

Είσαι σωτήρας μου!

ΠΑΣΚΙΝΩ (τρέχων προς την Συλβέτ)

Παιδί μου αγαπημένο...

Τι βλέπω;; (Τομπλώ! Η Συλβέτ καθισμένη μέσα εις τό φο-
ρετόν. Ο Περσινά γονατιστός πρό αυτής. Βιάσρχεται ό Μπεργκα-
μέν άκολουθούμενος υπό ύπηρετών).

"Ο σωτήρας σου; Θεέ! σ' εύχαριστώ...
(Πρός τον Μπεργκαμέν)

Και τη ζωή και την τιμή της κόρης μου χρωστώ
Στό γυιό σου! Έλα Μπεργκαμέν όλα νά τά ξεχάσωμε
"Άς γίνη ή εύτυχία τους... και τώρα νά γιορτάσωμε...

ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ (επισήμως)
Τό μίσος μου τό λημονώ!...

ΠΕΡΣΙΝΑΙ (ώς έν όνειρω)
Συλβέτ μή με ξυπνήσης!
Είμαι γλυκό τό όνειρο...

ΣΥΛΒΕΤ
"Η λύσις! νά ή λύσις!

ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ
Και τώρα ειρήνη νά γενή...

ΠΕΡΣΙΝΑΙ (τη Συλβέτ)
Ποιός τ' ώλπιζε; Έσόν
Που είχες την προαίσθησι...

ΣΥΛΒΕΤ
"Αγάπη μου χρυσή!
Θά 'μαι δική σου πάντοτε και σύ θά 'σαι δικός μου...

(Και έν ό άνέργοντι την σκηνήν μετά του Πασκινώ, ό Στραφορέλ
ανασηκώνεται όλίγον και τείνει ένα χαρτί προς τον Μπεργκαμέν μεί-
ναντα τελευταίον).

ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ ("Εκπληκτός)
Μπα! Τ' είναι τούτο τό χαρτί;

ΣΤΡΑΦΟΡΕΛ (χαριετών)
Είν' ό λογαριασμός μου!!

(Πίπτει πάλιν)

ΠΡΑΞΙΣ Β΄

Σκηνοθεσία ή αυτή. Ο τοίχος λείπει. Οί εκατέρωθεν του τοίχου
δύο πάγκοι έχουν τραβηχθή προς τά δεξιά και άριστερά της σκηνής.
Διάφοροι άλλαγαί έπλήθον εις τον κήπον. Ωραία φυλλώματα,
νεά άνθη, γλάστρες και λοιπά τον στολίζουν.
Με τό άνοιγμα της αύλακας φαίνεται ό Πασκινώ καθισμένος εις
τόν προς τ' άριστερά πάγκον και άναγινώσκων έφημερίδα.
"Ο Μπλαίζ, εις τό βάθος της σκηνής ποτίζει τά άνθη.

ΣΚΗΝΗ Α΄

ΠΑΣΚΙΝΩ-ΜΠΛΑΙΖ, κατόπιν ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ

ΜΠΛΑΙΖ (ποτίζων)

Λοιπόν αλήθεια κύριε... Απόψε περιμένετε
Τόν Συμβολαιογράφο σας!... "Α! ή χαρά σας φαίνεται
Που ζήτε τώρα όλο μαζί. Μήνα εκλείσαμ' ένα
Π' ό τοίχος έγκοιμιστήκε!...

Και τί εύτυχημένα
Που ζούν τά δύο τά παιδιά...

ΠΑΣΚΙΝΩ (κυτάζει γύρω του)
"Ωστε λοιπόν σ' άρέσει
Καλέ μου Μπλαίζ που έφυγε ό τοίχος άπ' τη μέση;

ΜΠΛΑΙΖ
"Αλήθεια!...είναι έξοχα!...

ΠΑΣΚΙΝΩ
Με πέρνεις για κουτό;

Τό πάροχο μου έκέρδισε τουλάχιστο εκατό
Τοίς εκατό καλέ μου Μπλαίζ...

(σκύπτει και φαίει την πρό αυτού γλόνη)
Μά στάσου ποιόν ερώτησης
Κ' ήρθες εδώ πρωί-πρωί κι' αυτά τά χόρτα πότισες;

(θυμωμένος)
Χίλιες φορές σου τώχω πη τό βράδυ νά ποτίξης...
Βλάκα!...

ΜΠΛΑΙΖ
Καλά άφέντη μου. Θά κάν' όπως δούξεις
"Αλλά ό κύριος Μπεργκαμέν που μ' έχει διατάξει...

ΠΑΣΚΙΝΩ
"Α! ό καλός μου Μπεργκαμέν; Δέν έννοει ν' αλλάξη
Τη γνώμη του. Αυτός καλέ, θαρρεί πώς άν ποτίξης
"Όλη την ώρα αδιάκοπα τά χόρτα, τά δροσίξεις
Τό πότισμα νά γίνεται τη νύκτα κι' όχι μέρα.
Καλά που τό θυμήθηκα. Θά βγάλης άπ' τη σέρρα
Της γλάστρες...

("Ο Μπλαίζ τοποθετεί κατά σειράν γλάστρες τάς όποι'ας λαμβάνει
έκ της σέρρας. Ο Πασκινώ άναγιώσκει, εις τό βάθος φαίνεται
είσερχόμενος ό Μπεργκαμέν).

ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ (ποτίζων τά δένδρα με τεράστιον ποτιστήρι)
Νά και κάτι τί που βλέπω κι' άπορώ
"Όταν ποτίζουν τά φυτά δέν ρίχνουν τό νερό
Σταλαγματιά-σταλαγματιά. Πολύ καλό τους κάνει
Νάχουνε μπόλιχο νερό. Κοντεύει νά μαράνη
Αυτό τό δέντρο ή ξηρασιά. Τό δύστυχο!...Διψάει.

(πρός τό δένδρον)
Καλό μου δένδρο δέν διψάς; Αυτός που σ' αγαπάει
Θά σε ποτίση δένδρο μου...Νερό...δροσιά...κι' άέρα

[Παρατηρών τον Πασκινώ]
Καλή σου μέρα Πασκινώ!...Πολύ καλή σου μέρα...
[Ο Πασκινώ δέν άπαντά]

Και πάλι καλή μέρα σου (ό Πασκινώ δέν άπαντά)

Μά δέν μου λές τί τρέχει
Και διατί δέν άπαντάς... (ιδία)
Ποιός ξερεί τί θά έχη
Λοιπόν; (Ο Πασκινώ έγείρει την κεφαλήν)

ΠΑΣΚΙΝΩ
"Αλλά βλέπομαστε νομίζω κάθε ώρα
ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ

"Α! νά...καλά
[Βλέπει τον Μπλαίζ νά δοάζη της γλάστρες από τη σέρρα]

Μά δέν μου λές τί σ' έχει πιάσει τώρα
Και βγάξεις άπ' τη σέρρα μου της γλάστρες;
Βάλ' τες πίσω!!

[Ο Μπλαίζ, φοδισμένος επαναθέτει της γλάστρες εις τη σέρρα. Ο
Πασκινώ σηκώνει άδιαφόρως τους ώμους και συθίζεται εις την
άνάγκωτιν. Ο Μπεργκαμέν πιγα νοήρχεται και τός καθεκτι πλη-
σίον του Πασκινώ. Σιγή. Αίφνης, μελαγχολικώτατα].

"Αχ! τέτοια ώρα πάντοτε για νά σε συναντήσω
"Από τό σπήτι τώσαγα
κ' ερχόμουνα εδώ πέρα
ΠΑΣΚΙΝΩ (καταδιδάζων την έφημερίδα του).

Κ' έγώ τό ίδιο, έβγαίνα κρυφά, και κάθε μέρα
Στόν τοίχο μας ερχόμουνα με βήμα βιαστικό
"Ηταν καλά...

ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ
"Ο άνδρυνος...

ΠΑΣΚΙΝΩ
Νά... νά... τό μουσικό
ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ

Τά δυό παιδιά μας έπρεπε με τρόπο νά γελάσωμε
Κάθε φορά που ερχόμαστε εδώ νά κουβεντιάσωμε
ΠΑΣΚΙΝΩ

Στόν τοίχο άνεβαίναμε με κίνδυνο μεγάλο
Νά σπάσωμε ένα πλευρό. Και κάναμ' επί κάλω
Σωστή μιάν αναρρόχησι...

ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ
Και ή συνομιλίες
"Εγίνοντο με χίλιες δυό σ' αλήθεια δυσκολίες
ΠΑΣΚΙΝΩ

Πόσες φορές δέν χόθηκα κάτω από τά χόρτα
"Ηταν ώραία
ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ

"Αμ' έγώ; "Εβγαίνα από την πόρτα
Κι' άμέσως χάμω έπεφτα κι' ερχόμουνα σχεδόν
Γονυπετώσ και πρηνηδόν
"Ως που τό παντελόني μου στα γόνατα πρασίνησε...

ΠΑΣΚΙΝΩ
"Εμένα δέ ή γλώσσα μου όλο νά βοίξη άοχίνησε
Κι' έπρεπε πάντοτε για σε νά πώ κάτι κακό
ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ

Κ' έγώ τό ίδιο...
ΠΑΣΚΙΝΩ
"Ητανε διασκεδαστικό!...

(χασιμάμενος) ε Μπεργκαμέν;
ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ (όμοίως)
Νά Πασκινώ
ΠΑΣΚΙΝΩ

Και τώρα κάτι λείπει
ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ

Μπα! δέν βαρειόσαι!... [σπευτόμενος]

ΣΚΗΝΗ Ι΄

(Οί κύριοι-ΣΥΛΒΕΤ, κατόπιν ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ-ΠΑΣΚΙΝΩ)

ΣΥΛΒΕΤ Έρχεται μετά μυρίων προφυλάξεων Έφθασ' ή ώρα ή γλυκειά... (Άκούεται έν σφύριγμα. Ο Στραφορέλ κρουσιάζεται εμπρός εις τήν Συλβέτ. Φωνοί και δάδες εις τήν σκηνήν.

Α!... (Οί ξιφομάχοι τήν άπάγον και τήν έναποθέτου μέσα εις τό φορετόν) Περσινά! βοήθεια!!...

ΠΕΡΣΙΝΑΙ (τρομάζων) Τί άκούω; Όνειρεύομαι; Μά όχι! έν' αλήθεια!! (πολύ δυνατά)

Είμαι κοντά σου αγάπη μου!

ΣΥΛΒΕΤ Βοήθεια!!

ΠΕΡΣΙΝΑΙ (πηδά τόν τοίχον, τραβά τό ξίφος του και άρχίζει νά μάχεται μέ τούς ξιφομάχους)

Θάρρος! Θάρρος!

ΣΤΡΑΦΟΡΕΑ (πρός τούς μουσικούς, κραδαίνων τό ξίφος ώς μπαζέτταν) Οί μουσικοί!... fortissimo!!...

ΠΕΡΣΙΝΑΙ (Οί μουσικοί εξακολουθούν νά παίζουν. Οί ξιφομάχοι φεύγουν δρομαίοι. Μονομαχία μεταξύ Στραφορέλ και Περσινά)

Και όποιον πάρη ό Χάρος!

ΣΤΡΑΦΟΡΕΑ Χίλιοι Διαβόλοι!!

ΠΕΡΣΙΝΑΙ (τόν κτυπά κατάστηθα)

Πορ' τηνε!

ΣΤΡΑΦΟΡΕΑ (πίπτων) Κατάστηθα! Πεθαίνω!!...

ΠΕΡΣΙΝΑΙ (σπεύδων πός τό φορετόν) Συλβέτ!

ΣΥΛΒΕΤ

Είσαι σωτήρας μου!

ΠΑΣΚΙΝΩ (τρέχων πός τήν Συλβέτ) Παιδί μου αγαπημένο...

Τί βλέπω;; (Ταμπλώ! Η Συλβέτ καθισμένη μέσα εις τό φορετόν. Ό Περσινά γονατιστός πρό αυτής. Εισέρχεται ό Μπεργκαμέν ακολουθούμενος υπό ύπηρετών).

Ό σωτήρας σου; Θεέ! σ' ευχαριστώ... (Πρός τόν Μπεργκαμέν)

Και τή ζωή και τήν τιμή τής κόρης μου χωριστώ Στο γυό σου! Έλα Μπεργκαμέν όλα νά τά ξεχάσωμε

Άς γίνη ή ευτυχία τους... και τώρα νά γιορτάσωμε... ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ (έπισήμως)

Τό μίσος μου τό λησμονώ!... ΠΕΡΣΙΝΑΙ (ώς έν όνειρω)

Είμαι γλυκό τό όνειρο... Συλβέτ μή μέ ξυπνήσης!

ΣΥΛΒΕΤ Η λύσις! νά ή λύσις!

ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ Και τώρα ειρήνη νά γενή...

ΠΕΡΣΙΝΑΙ (τή Συλβέτ) Ποιός τ' ώλιπιζε; Έσόν

Ποῦ είχες τήν προαίσθησι... ΣΥΛΒΕΤ

Άγάπη μου χουσή!

Θά 'μαι δική σου πάντοτε και σύ θά 'σαι δικός μου... (Και έν ό άνέρχονται τήν σκηνήν μετά του Πασκινώ, ό Στραφορέλ άνασηκώνεται όλίγον και τείνει ένα χερτί πός τόν Μπεργκαμέν μείναντα τελευταίον).

ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ (Έκπληκτος) Μπα! Τ' είναι τοῦτο τό χαρτί;

ΣΤΡΑΦΟΡΕΑ (χαιρετών) Είν' ό λογαριασμός μου!!

(Πίπτει πάλιν)

Α Υ Λ Α Ι Α

ΠΡΑΞΙΣ Β΄

Μά δέν μου λές τί τρέχει

Και διατί δέν άπαντάς... (Ιδία) Ποιός ξερεί τί θα έχη

Λοιπόν; (Ό Πασκινώ έγείρει τήν κεφαλήν) ΠΑΣΚΙΝΩ

Άλλά βλέπόμεστε νομίζω κάθε ώρα ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ

Α! νά...καλά [βλέπει τόν Μπλαίζ νά εγάζη τής γλάστρες από τή σέρρα]

Μά δέν μου λές τί σ' έχει πιάση τώρα Και βγάσεις άπ' τή σέρρα μου τής γλάστρες;

Βάλ' τες πίσω!! [Ό Μπλαίζ, φοβισμένος επαναθέτει τής γλάστρες εις τή σέρρα. Ό Πασκινώ σηκώνει άδιαφόρως τούς ήλιους και θυβλίζεται εις τήν άνάγνωσιν. Ό Μπεργκαμέν πηγα νοέργεται και τήος κάθεται πλησίον του Πασκινώ, Σιγή. Αίφνης, μελαγχολικώτατα].

Άχ! τέτοια ώρα πάντοτε για νά σέ συναντήσω Άπό τό σπήτι τώσαγα

Κ' έγώ τό ίδιο, ξεβγαίνα κουφά, και κάθε μέρα Στόν τοίχο μας ερχόμενα με βήμα βιαστικό

Ήταν καλά... ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ

Ό κίνδυνος... ΠΑΣΚΙΝΩ

Ναι... νά... τό μυστικό ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ

Τά δυο παιδιά μας έπρεπε μέ τρόπο νά γελάσωμε Κάθε φορά που ερχόμεστε εδω νά κουβεντιάσωμε

ΠΑΣΚΙΝΩ Πόσες φορές δέν χόθηκα κάτω από τά χόρτα

Ήταν ώραία ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ

Άμ' έγώ; Έβγαν' από τήν πόρτα Κι' άμέσως χάμω έπεφτα κ' ερχόμενα σχεδόν

Γονυπετώσ και πρηνηδόν

Όσ που τό παντελόني μου στα γόνατα πρασίνησε... ΠΑΣΚΙΝΩ

Έμένα δε ή γλώσσα μου όλο νά βοίξη άρχίνησε Κι' έπρεπε πάντοτε για σέ νά πω κάτι κακό

ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ Κ' έγώ τό ίδιο...

ΠΑΣΚΙΝΩ Ήτανε διασκεδαστικό!...

(Χασμέμενος) Έ Μπεργκαμέν;

ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ (όμοίως) Ναι Πασκινώ

ΠΑΣΚΙΝΩ Και τώρα κάτι λείπει

ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ Μπα! δέν βαρειέσαι!... [σκαπτόμενος]

Σκηνοθεσία ή αυτή. Ό τοίχος λείπει. Οί εκατέρωθεν του τοίχου δύο πάγκοι έχουν τραπηχθή πός τά δεξιά και άριστερά τής σκηνής. Διάφοροι άλλαγαί επήλθον εις τόν κήπον. Ωραία φυλλώματα, νέα άνθη, γλάστρες και λοιπά τόν στολίζουν.

Με τό άνοιγμα τής αυλαίας φαίνεται ό Πασκινώ καθισμένος εις τόν πρós τ' άριστερά πάγκον και άναγινώσκων έφημερίδα. Ό Μπλαίζ, εις τό βάθος τής σκηνής ποτίζει τά άνθη.

ΣΚΗΝΗ Α΄

ΠΑΣΚΙΝΩ-ΜΠΛΑΙΖ, κατόπιν ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ

ΜΠΛΑΙΖ (ποτίζων)

Λοιπόν αλήθεια κύριε... Άπόψε περιμένετε Τόν Συμβολαιογράφο σας!... Α! ή χαρά σας φαίνεται

Ποῦ ζήτε τώρα όλοι μαζί. Μήνα έκλείσαμ' ένα Π' ό τοίχος εγχρομίστηκε!...

Και τί ευτυχισμένα Ποῦ ζοῦν τά δύο τά παιδιά...

ΠΑΣΚΙΝΩ (κυττάζει γύρω του) Ωστε λοιπόν σ' άρέσει

Καλέ μου Μπλαίζ που έφυγε ό τοίχος άπ' τή μέση; ΜΠΛΑΙΖ

Άλήθεια!...είναι έξοχα!... ΠΑΣΚΙΝΩ

Με πέρνεις για κουτό; Τό πάγκο μου εκέρδισε τουλάχιστο εκατό

Τοῖς εκατό καλέ μου Μπλαίζ... (σκύπτει και ψάει τήν πρό αυτού γλόην)

Μά στάσου ποῖόν ερώτησες Κ' ήρθες εδω προῖ-προῖ κι' αυτά τά χόρτα πότισες;

(θυμωμένος) Χίλιες φορές σου τώχω πη τό βράδυ νά ποτίξης... Βλάκα!...

ΜΠΛΑΙΖ Καλά άφέντη μου. Θα κάν' όπως δοίξεις

Άλλά ό κύριος Μπεργκαμέν που μ' έχει διατάξει... ΠΑΣΚΙΝΩ

Α! ό καλός μου Μπεργκαμέν; Δέν έννοει ν' αλλάξη Τή γνώμη του. Αυτός καλέ, θαρρεί πώς άν ποτίξης

Όλη τήν ώρα άδιάκοπα τά χόρτα, τά δροσίξεις Τό πότισμα νά γίνεται τή νύκτα κι' όχι μέρα.

Καλά που τό θυμήτηκα. Θα βγάλης άπ' τή σέρρα Τής γλάστρες...

(Ό Μπλαίζ τοποθετεί κατά σειράν γλάστρες τάς όποιάς λαμβάνει εκ τής σέρρας. Ό Πασκινώ άναγιώσκει, εις τό βάθος φαίνεται εισερχόμενος ό Μπεργκαμέν).

ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ (ποτίζων τά δένδρα με τεράστιον ποτιστήρι) Νά και κάτι τί που βλέπω κι' άπορώ

Όταν ποτίζουν τά φυτά δέν ρίχνουν τό νερό Σταλαγματιά-σταλαγματιά. Πολύ καλό τους κάνει

Νάχουνε μπόλικο νερό. Κοντεύει νά μαράνη Αυτό τό δέντρο ή ξηρασιά. Τό δύστυχο!...Διψάει.

(πρός τό δένδρον) Καλό μου δένδρο δέν διψάς; Αυτός που σ' αγαπάει

Θά σέ ποτίση δένδρο μου...Νερό...δροσιά...κι' άέρα

[Παρατηρών τόν Πασκινώ] Καλή σου μέρα Πασκινώ!...Πολύ καλή σου μέρα...

[Ό Πασκινώ δέν άπαντά] Και πάλι καλή μέρα σου (ό Πασκινώ δέν άπαντά)

Κι' όμως ναί. Αισθάνομαι μιὰ λύπη
Ποῦ τὰ ἐχάσαμ' ὅλα αὐτά.,
(Σιγή. Κυττάζει τὸν Πασκινῶ ἀναγινώσκοντα)
Γιὰ κύττα τι ντροπή
Ἄπ' τὸ γελέκο ἓνα κομμάτι τοῦ λείπει
(Ἐγείρεται καὶ κάμνει βόλτες σφυρίζων)
ΠΑΣΚΙΝΩ [ιδίᾳ]
Τὶ θὰ πῆ
"Ὅποιος τὸν δὴ πρώτη φορά! Πῶς μοιάζει μὲ τζιτζίκι
Κι' ὄλο σφυρίζει. Δὲν βαστῶ. Ἀλήθεια εἶναι φορὴν
Φαίνεται τῶχει νευρικό.
[δυνατὰ] ἔ πάψε νὰ σφυρίζεις
Σᾶν φεῖδι...
ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ
"Ὅπως ἀγαπᾶς. Ἀλλὰ ἐσὺ νομίζεις
"Ὅτι δὲν ἔχεις νευρικά;
ΠΑΣΚΙΝΩ
Ἐγώ; δὲν ἔχω...
ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ
Πρέπει
Νὰ τοῦ τὰ δεῖξω μόνος μου ἀφοῦ αὐτὸς δὲν βλέπει
"Ἐχεις ἓνα ἐλαττωμα ὄλο νὰ διηγῆσαι
"Ὅτι στοῦ σου κατεβῆ. Ποτέ σου δὲν ἀρκεῖσαι
Μία φορά νὰ μᾶς εἰπῆς μιὰ κάποια ἱστορία
Μὰ θὰ τὴν πῆς χίλιες φορές τὴν μέρα. Φασαρία
Νὰ κάνης θέλεις πάντοτε...
ΠΑΣΚΙΝΩ
Ἀλλὰ...
ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ
Θέλεις καὶ ἄλλα
Μὰ ἔχεις ἐλαττώματα σπουδαῖα καὶ μεγάλα
Τὸ πόδι σου τὶ τὸ κουνᾶς σὺν νάταν ἐκκρεμῆς
Καὶ στοῦ τραπέζι ὅταν τρῶς, ἔχεις στιγμὲς-στιγμὲς
Ποῦ μὲ τὴν ψύχα τοῦ ψωμοῦ, παίζεις καὶ κάνεις βόλους
Εἶσαι ποῦ λὲς μανιακός!...
ΠΑΣΚΙΝΩ
Ἐγώ; Χίλιους Διαβόλους
Μὰ δὲν κυττάζεις φίλε μου τὸν ἑαυτό σου λίγο
Καὶ τὰ πολλὰ σου νευρικά; Ἄν θέλεις σοῦ ἀνοίγω
Τὴ λίστα καὶ θὰ ἰδῆς καὶ σὺ τὰ ἐλαττώματά σου
Ἐγωῖστῆς... ψευτῆς... κακός. Τώρα ποῦ ζῶ κοντά σου
Τὰ βλέπω καθαρώτερα καὶ πειδὸ μεγάλ' ἀκόμα
Σᾶν νὰ τὰ βλέπω μὲ φακό...
ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ
Ἐ!... Κλειστο πειὰ τὸ στόμα
Κι' ἐγὼ αὐτὸ ποῦ νόμιζα...
ΠΑΣΚΙΝΩ
Τὶ πράγμα;
ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ
Τὶ γυρεύεις;
Ἐλειψε ὁ μεσότοιχος καὶ σὺ χειροτερεύεις
Μὲ τοῖχο ἦσουν καλλίτερος
ΠΑΣΚΙΝΩ
Χωρὶς τὸν τοῖχο χάνεις
ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ
Βαρῆθηκα νὰ σὲ θωρῶ
ΠΑΣΚΙΝΩ
Τὸ λὲς μὰ δὲν τὸ κάνεις
(μὲ ἐκρηξὴν θυμοῦ)
Εἶν' ἓνας μῆνας κύριε, ποῦ ἔχω βαρεισοτήση.
ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ
Ἐῖτσι λοιπόν; Πόλὸν καλά!... Ποιὸς θὰ μετανοήση;
Ἀλλὰ νομίζω κύριε, πῶς ὅτι κι' ἂν ἐκάναμε
Δὲν τὸ ἐκάναμε γιὰ μᾶς...
ΠΑΣΚΙΝΩ
Ἀλήθεια!...
ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ
Τὶ θὰ χάναμε

"Ἄν τὰ ξαναχαλούσαμε... Ἀλλὰ γιὰ τὰ παιδιά μας...
ΠΑΣΚΙΝΩ
Γιὰ τὰ παιδιά μας βέβαια...
Μὲ ὄλη τὴν καρδιά μας
Πρέπει νὰ ὑποφέρουμε κρυφὰ κ' ἐν σιωπῇ
Ποῦ χάσαμε τὸ κέφι μας. Γιὰτὶ αὐτὸ θὰ πῆ
ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ [πειθόμενος]
Νὰ θυσιάζωνται οἱ γονεῖς
(Πρὸς τ' ἀριστερὰ φαίνονται ἐργόμενοι βραδέως καὶ μεγαλοπρεπῶς ἢ Σουλῆτ καὶ ὁ Περσινῶ)
ΠΑΣΚΙΝΩ
Σοῦτ!... οἱ ἐρωτευμένοι
ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ (βλέπων αὐτοὺς)
Γιὰ κύττα στάσις φίλε μου... Αὐτὸ καλὲ σημαίνει
ΠΑΣΚΙΝΩ
Σημαίνει
ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ
Ἀποθέωσιν!...
ΠΑΣΚΙΝΩ
Γιὰ κύτταζε πῶς σκέκονταν
Νομίζεις ὅτι φωτεινὲς ἀκτίνες ἡλιοῦ μπλέκονται
Μὲς στὰ μαλλιά των...
ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ
Πράγματι. Καὶ τώρα κάθε μέρα
Ἐρχονται ὡς προσκυνητὰ τοῦ ἔρωτα ἀπὸ πέρα
Στὸν τόπο αὐτὸ ποῦ ἐγινε... Θυμᾶσαι;
ΠΑΣΚΙΝΩ
Ἄν θυμοῦμαι;
Μὰ πλησιάζουν!... Ἀκουσε... ἂν θέλῃς νὰ κρυφθοῦμε
Ν' ἀκούσωμε τὸ τί θὰ ποῦν...
(Ὁ Περσινῶ καὶ ἡ Σουλῆτ, εἶχον ἐξαφανισθῆ ὅπισθεν τῶν δένδρων καὶ φαίνοντα τώρα εἰς τὸ βάθος κατεργόμενοι πρὸς τὴν σιηνήν).
ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ
Ἦθελα νὰ στοῦ πῶ
Ἄν καὶ τὰ ἴδια πάντοτε θὰ λέγε...
(Ὁ Μπεργκαμέν καὶ ὁ Πασκινῶ, κρύπτονται ὅπισθεν φυλλώματός τινος)
ΣΚΗΝΗ Β'
ΣΥΛΒΕΤ, ΠΕΡΣΙΝΑΙ, - ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ
ΚΑΙ ΠΑΣΚΙΝΩ κρυμμένοι
ΠΕΡΣΙΝΑΙ
Σ' ἀγαπῶ!...
ΣΥΛΒΕΤ
Σᾶς ἀγαπῶ!... [σταματοῦν]
Ἐφθάσαμε λοιπὸν σ' αὐτὸν τὸν τόπο
ΠΕΡΣΙΝΑΙ
Ποῦ μὲ μονάχη μιὰ σπαθιά, χωρὶς μεγάλο κόπο
Τὸ τέρας ἔπεσεν ἐκεῖ στοῦ στήθος κτυπημένο
ΣΥΛΒΕΤ
Ἦ Ἄνδρομέδα ἦμουν ἐγὼ παιδί μου ἀγαπημένο
ΠΕΡΣΙΝΑΙ
Κ' ἐγὼ ὑπῆρξα ὁ Περσεύς... κι' ἔσωσα μιὰ γυναῖκα
ΣΥΛΒΕΤ
Μὰ πόσοι ἐπάνω σου ἔπεσαν; γιὰ πῆς μου;...
ΠΕΡΣΙΝΑΙ
Ἰσῶς δέκα
ΣΥΛΒΕΤ
Ἄ! πάρα πάνω!... εἴκοσι. Χωρὶς νὰ λογαριάσω
Τὸν τελευταῖο τὸν ψηλό. Ποτέ δὲν θὰ ξεχάσω
Μὲ τὴ σπαθιά τὸν ἔβαλες κι' ἐκείνον εἰς τὴν πάντα
ΠΕΡΣΙΝΑΙ
Θαροῦ πῶς δίκιο ἔχετε. Τουλάχιστον τριάντα
Θὰ ἦσαν ἐναντίον μου.
(Ἄκολουθεῖ)

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ
Ν. Θ. ΣΥΝΟΔΙΝΟΣ - Λ. ΠΑΠΑΦΛΩΡΟΣ
ΠΡΟΣΩΡΙΝΑ ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΤΗΣΙΩΝ 26
Συνδρομαί: Ἐσωτερικοῦ Ἐτησίᾳ Δραχ. 100 Ἐξάμηνος 50
Ἐξωτερικοῦ " Σελίνια 16 " 9
Ἀμερικῆς " Δολλάρ. 4 " 2 1/2

ΞΕΝΟΙΤΕΜΜΕΝΟΣ ἈΡΡΩΣΤΟΣ

Ποῦ εἶσαι μάννα μου γλυκεῖα
νὰ δῆς πῶ, ἔχω γίνει.
Θαροῦ δὲν θὰ γνωρίσης πᾶ
πῶς εἶμαι τὸ παιδί σου.
X

Καὶ τότε τὸ κεφάλι σου
δίχως μαλλί θὰ μείνη.
Ξέρω. Γιὰ μὲ ξεχωριστὴ
ἦταν ἡ στοργή σου.
X

Πόσο ἀξίζεις μάννα μου
τώρα καταλαβαίνω.
Τώρα ποῦ εἶμαι ἀρρωστος
καὶ βροσκομαι στὰ ξένα.
X

Ἐχω γιαιτροὺς καὶ γιαιτρικά,
ὅτι μοῦ ποῦν, τὸ πῆρω.
Ὅμως δὲν βλέπω γιαιτριά
γιαιτὶ δὲν ἔχω σένα,
X

Μόνον ἐσὺ, ἄλλος κανεῖς
ἂν τρέξῃς καὶ προφτάξῃς.
Τώρα π' ἀκόμα ὁ παλμὸς
ὑπάρχει στὴν καρδιά μου.
X

Ἐπιτίξω ἀπὸ τὸν χάροντα
τά χέρια νὰ μ' ἀρπάξῃ.
Ἀλλοιῶς εἶδ' ὅτι θὰ μείνουνε
μάννα τὰ κόκαλά μου.
X

Παρίσι 1911

Α. Προκοπίου

ΘΕ ΝΑ ΚΛΕΙΝΕΣ

Ἄν τῶξερὲς πῶς ἄθελα μοῦ λάνε
τὰ μάτια σου τὴν κάθε σου ψευτιά.
Τὴν ὥρα ποῦ ἀρχινοῦν νὰ ψευτοκλαῖνε
μπροστά μου κρυφοδάγκωτη ὀχιά.
X

Γιὰ πάντα σου θὲ νᾶκλεινες τὸ στόμα
ποῦ εὐκόλα χαρίζει τὸ φιλί.
Κι' ἐκεῖνα σου τὰ λάγνα μάτι' ἀκόμα
ποῦ δλόπινη μὲ πότισαν χολή.
X

Ἀθήναι

Στυλιανὸς Αὐγουστάκης

"SOUVENIR,"

Σ' εἶδα μὲς τὸ πάγκο μόνη
μιὰ ἀνοιξιὰτικὴν αὐγή.
ὀδο ποῦ ἀνοῖξε στοῦ χόνη
κι' ἀπαλά ριγεῖ...
X

Χρόνια τώρα ἔχουν περάσει,
μὰ ὁ γλυκὸς σου ἀνασασμὸς
φτερουγάει σ' ὄλη τὴν πλάση,
πρᾶος, ἀργὸς ρυθμὸς.
X

Ἄχ! ἄς ἦταν μιὰ γιὰ πάντα
νὰ σὲ ἰδῶ ξανά, ὦ θαρμὸί!
μὲς τὸ πάγκο ἢ στὴν βεράντα
μόνο μιὰ στιγμή.
X

Γιούλια—Κρίνα—Γίανττα

Κούλης Ἀλέπη

ΜΙΚΡΕΣ ΜΠΑΛΛΑΝΤΕΣ

Ἐγείρε τὸ δεῖλι
τὸ πυρὸ σάν χεῖλι
πίσα ἀπ' τὰ βουνα,
κι' ἀτλῶσε τὸ βράδυ
ἀπαλά σάν χᾶδι,
τὰ μαβιά φτερά.
X

Ἀψηλά ἢ Σελήνη
μέσα στὴ γολήνη
σάν νὰ νοσταλγῆ,
κάτι Περσασμένα
κάτι ξεχασμένα...
—Ἦ! Μὰ πόσο ἄργεῖ!—
X

Ὦ; τὰ χτές ἀκόμη
μὲ λυμένη κόμη
ἔγερνε γλυκὰ
στὴν θερμὴ μου ἀγκάλη
γιὰ νὰ νοιώση πάλι,
τὰ τρελλὰ φιλιὰ!
X

Μὰ ποιὸς τάχα ξέρει
ποῦ τὴν ἔχει φέρει,
τὸ μακρὸ στραπὶ,
ὄμως θὰ προσμένω
μὲς τὸ παγωμένο
τὸ κρυφὸ στραπὶ,
ὄσο ποῦ ν' ἀρθῆ!...
X

Ὁρέστης Λάσκος

Ἀπὸ τὴν ἀνεξάντλητη εὐθυμὴ συλλογὴ τοῦ κ. Ν. Βλυσσίδη.

«Στὸν πατέρα τῆς μνηστῆς μου Μάρως»

Στὴν Πόλι

Ἀπόσπασμα:

—Νὰ μοῦ φιλήσῃς τὴ μικρή, σοῦ λέγω κάθε τόσο!...
Ἀπὸ μακριά, δὲν εἰμπορῶ φιλόκλια νὰ τῆς δώσω!...
X

Καὶ τὴ φιλεῖς ἐκ μέρους μου, κι' αὐτὴ φιλεῖ ἐσένα...
κι' ἀνταποδίδει τὰ φιλιὰ... σάν νὰ φιλῆ ἐμένα!
X

Κ' ἐτσι, φιλιώμαστε κ' οἱ τρεῖς... ἰοῦ ἐγὼ κ' ἡ Μάρω...
γύψη, γαμπρὸς καὶ πεθερὸς... γερῶντας κοιμηθῶ!!!
X

Ν. Βλυσσίδης

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Λιζαζάρ

Θίασος Ρος. Νίκα

Κατηρησίθη τελείως εκ των άριστων στοιχείων ο όπερετικος θίασος τής κ. Ρ. Νίκα ήρχισε δοκιμάς τής νέας όπερέττας του κ. Σακελλαρίδη «Τό Κόλλπο του Σερραφίμ», θά άνοίξη δέ τās πύλας του τήν 21 Μαΐου.

ΕΔΕΝ

Θίασος Ζαφειρίου

Πυρετωδώς άνακαινίζεται τό θεατρικόν του Θησείου του όποιου ή σκηνή θά στεγάση τόν θίασον Δ. Ζαφειρίου. Θά κάμη έναρξιν τήν 20 Μαΐου πιθανώς με μίαν όπερέττα τών Πρινέα — Κομνηνού.

Πασαριάννη

Θίασος Γονίδη

Άναχωρούντος τήν Δευτέραν του όπερετικού θίασου Παπαϊωάννου δι' Αίγυπτον κάμνει έναρξιν τών παραστάσεων του ό επιθεωρησιακός θίασος Άλ. Γονίδη με τήν Προτεινυσιάνη με νέας σκηνάς.

Mondial (Πανελληνιον)

Έλλ. Όπερέττα Ριτσιάρδη

Είς τό Πανελλήνιον κάθε βράδυ ή «Κα με τήν Έρμιάνα» του Gilbert, συγκεντρώνει ό εκλεκτόν εις ώραϊκόκοσμον και άριστοκρατίαν.

Λαοδ

Θίασος Ν. Ράλλη κλπ

Αί παραστάσεις του «Άγνώστου Συζύγου» διεκόπησαν από τής παρελθούσης Τρίτης. Τήν Παρασκευήν άνεβιβάσθησαν τά «Ναυάγια τής Ζωής». Η κ. Ν. Ράλλη κατόπιν κοινής μετά τών συνεταίρων της συμφωνίας απέχωρησε του θίασου.

Άλάμωρα

Θίασος Άργυροπούλου

Ο Θίασος του κ. Β. Άργυροπούλου άνεβίβασε τήν Τετάρτην τήν Γερμανικήν Φάρσαν «Ο Τενόρος Καρρότι» «Όλοι οι ήθοποιοί μηδενός έξαιρουμένου είναι μελετημένοι και κρατούν πολύ καλά τούς ρόλους των.

Θέατρον Τέχνης

Θίασος τών Νέων

Είς τό θεατρικόν του Σταδίου άνακαινισθέν τελείως και μετονομαζόμενον εις «Θέατρον Τέχνης» θά παίξη κατά τήν άρξαμένην θερινήν περίοδον ό θίασος «τών Νέων» συγκροτηθείς από τούς κ. κ. Κ. Μουσοπούρη, Άνδρο. Παντόπουλον, Άλ. Κολλάρον, Βασίλ. Λαρίβαν, Τώνη Μπαμπάτην, Θέμον Κωστατινίδην, Γ. Σπαρίδη τās κ. κ. Ναυσ. Παντοπούλου, Φλ. Βορδώνη—Βελμύρα Φιλίαν Οικονόμου, Άραβάνη, Ταρσών Τσίμα κλπ.

Ο θίασος θά παίξη έργα έλληνικά εν οίς και τών κ. κ. Β. Ηλιάδη Φ. Γιοφύλλη. Δ. Μπόγγη, Γ. Άρη, Σ. Παπαδοπούλου, κλπ.

Λαοδ τὸ Έξωτεριυδν

Παρίσι

Γ. Καραβίας

Ο βαθύφωνος κ. Καραβίας έδωσε τās τελευταίας ήμέρας τρεΐς παραστάσεις εις τήν Γαλλιάν. Δύο εις Nantes με τήν Hérodias και Huguenots και μίαν εις Rouen με τήν Juive.

Άμερικη

ΠΙΤΤΣΒΟΥΡΓ, 20 Άπριλίον (του άνταποκοιτου μας).—Ο θίασος Όπερέττας τής κ. Βουσούλας Παντοπούλου επισκεφθείς διαφόρους Έλληνικās παροικίας, ένθα έδωσε δύο-τρεΐς παραστάσεις εις εκάστην με καταπληκτικήν ύλικήν επιτυχίαν, κατέληξεν ήδη εις τήν μεγαλούπολιν «Pittsburg» τήν βιομηχανικότεραν πόλιν τής Άμερικης. Οι έν Πίττσβουργ Έλληνες ευρισκόμενοι εις άνηθοτάτην οικονομικήν κατάστασην και άρκετά πολυάριθμοι εινε διατεθειμένοι να ύποστηρίξουν εκθύμως τόν πρώτον άρτιον Έλληνικόν θίασον ό όποιος έπεσκέφθη τήν Άμερικήν. Αί παραστάσεις ήρχισαν τήν Τετάρτην 22 Άπριλίον εις τό μεγαλειότερον και άριστοκρατικότερον θεατρον του Πίττσβουργ Νixon Theater με τήν γνωστήν όπερέτταν «Άγνή Σουζάννα».

Οι καλλιτέχνη του μελοδράματός μας έν Ν. Υόρκη έδωσαν τήν Πέμπτην 23 Άπριλίου εις τό «Central Opera House» τήν τελευταίαν άποχαιρετιστήριον παράστασιν των με τόν «Έρνάνη» συμπληρώσαντες τά πρόσωπα του έργου με Άμερικανούς ήθοποιούς και κόρο. Επιστρέφουν εις Άθήνας με τό ήρωεακάνειον «Βασίλειος Άλέξανδρος» άναχωρήσαντες εκ Νέας Υόρκης τήν 30ήν Άπριλίου.

Ο έχάτως συσταθείς έν Ν. Υόρκη θίασος Όπερέττας του κ. Μαδρά περι του όποιου έγγραφα εις τήν προηγουμένην μου, έδωσε δύο μόνον παραστάσεις και διελύθη... αίσίως. Τήν διάλυσιν του θίασου τούτου μου άνήγγειλε τηλεγραφικώς εκ Ν. Υόρκης ό κ. Κονταράτος διά του έξις τηλεγραφήματος : «Μαδράς ψυχορραγεί. Γιατροί άπεφάνθησαν ότι δεν ύπάρχει έλπίς σωτηρίας. Κηδεία του όρίσθη προσεχί Δευτέραν, ήμέραν πληρωμών.»

Χ. Ταβουλαρίδης

ΜΙΚΡΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.,

Με έξαιρετικήν μας εύχαρίστησιν και σχετικήν ύπερηφάνειαν διά τό «Θιατρό.» μας δημοσιεύομεν τήν κατωτέρω επιστολήν του κ. Γ. Κλάριν (Α. Άλλίνο) έν καταδειχθή πόσον ένος ρώστος καλλιτέχνης λυπεΐται διά τήν άδικαιολόγητον ξενομανίαν υμάς.

Κύριε Διευθυντά

τής «Έλληνικής Τέχνης»

Χθές έλαβα ένα γράμμα από τό Παρίσι, από ένα φίλο μου.

Μου γράφει ό Ηλίας Σουργουτσέφ, ό συγγραφέυς του δράματος «τά Φθινοπωρινά Βιολιά», τά όποία επαΐχθησαν με μεγάλην επιτυχίαν ο' όλον τό κόσμον.

Περί του «Ηλιθίου» του Ντοστογιέφσκυ, που παρουσίασαν τώρα στο Vaudeville, είναι τό γράμμα του περίφημου φίλου μου.

Πολύ ενδιαφέρον και μάλιστα πολύ περίεργον είναι του ξένου αυτού τό γράμμα.

Είδε στο Vaudeville τόν «Ηλιθιο» που έπαιξε ή Ίδα Ρουμπινστέιν, με μεγάλη ρωσική ήθοποιός τής γαλλικής σκηνης. (Μην εκπλήττεσθε καθόλου! ζούμε στην εποχή τής επανάστασεως. Η έλευθερία των σκλάβων είναι ό θάνατος τής τέχνης και έτσι οι πολλοί ρώσοι καλλιτέχνη έγειναν ξένοι για τήν πατρίδα τους).

Και οι άλλοι ήθοποιοι έπαιξαν θαυμάσια τά σκηνικά δέ και τά κοστουμια ήταν από τό μοναδικό ζωγραφό Άλέξανδρο Μπενουά.

Τί άλλο θέλετε ;

Και όμως ό κ. Σεργουτσέφ μου γράφει :

— «Ξέρεις φίλε, ήταν όλα πολύ πλούσια περισσότερα άπ' όλα τά κοστουμια τής Ναστάσιουσκας (Η. Ρουμπινστέιν), έπαιξαν κι' οι καλλιτέροι ήθοποιοι των Παρισίων και όμως όταν—θυμάσαι—πήγαμε μαζί στην Άθήνα σ' αυτό τό φτωχό θεατρο με τέντα, εκεί μ' άρεσε περισσότερο. Εκεί είχαμε στιγμές, που ένόμιζα, ότι βρίσκομαι εις τήν χαμένη μας Μόσχα... Και ή Ναστάσιουσκα— Έλληνίδα (πως τήν λένε, αυτή τήν θαυμασία ήθοποιόν;) ήτανε στού Ντοστογιέφσκυ, που ρωσική από τήν ρωσίδα Η. Ρουμπινστέιν, που άναστάσεσε τό Παρίσι, που έγάλλιζε σαν να κατήγέτο από τό Σάμπ δέ ζ' Ελιζέ».

Αυτές τις ήμέρες ακριβώς διάβασα στις εφημερίδες μας για τούς ξένους, που ήρθαν στην Άθήνα. Πήγα κι' εγώ σε μερικές παραστάσεις. Και έχω τή γνώμη μου. Άλλά δεν πρόκειται για τούς ξένους.

Πρόκειται για τήν ξενομανία...

Τά μπουλούκια έγειναν εδώ μεγάλοι, περίφημοι, θεϊοι κτλ. Και όχι μόνο αυτό. Έν τώ μεταξύ βρίσκονται τά έλληνικά θεατρα, οι έλληνες ήθοποιοι από μās τούς ίδιους.

— «Κυττάζετε, λοιπόν πως παίζουν οι ξένοι, πάρτε μαθήματα, να ξερετε τουλάχιστον τί είναι τό θεατρον!»

Όταν έλαβα τό γράμμα του φίλου μου από τό Παρίσι και τό διάβασα, ήτανε περίεργον για μένα.

Εδώ οι Έλληνες βρίσκουν τό έλληνικό θεατρο, τούς ήθοποιούς, στο Παρίσι δέ ένας μεγάλος ξένος τους θυμήθηκε επάνω στην παράστασι του Vaudeville και δεν μπορούσε να μη τό γράψη στην Άθήνα.

Έτσι λοιπόν. Ο πλούτος όπως τό γράφει ό κ. Σεργουτσέφ, δεν είναι άκόμα ή Τέχνη. Ο Σαΐζπηρ έπαιξε τά δράματά του χωρίς σκημίων.

Άπλούστατα. Στη σκηνή ήτανε γραμμένο :

«ΕΛΩ ΕΙΝΑΙ ΔΑΣΟΣ»

Και οι θεαται νόμιζαν, ότι σ' αλήθεια είναι ΔΑΣΟΣ. Τόσο φυσική, τόσο συναρπάζουσα ήτανε ή ήθοποιία των καλλιτεχνών.

Ακριβώς τό ίδιο συνέβηκε και με τόν κ. Σεργουτσέφ. Κι' έτσι ή κ. Ρουμπινστέιν με πλουσιώτατα σκηνικά και κοστουμια δεν μπόρεσε να φθάση τήν κ. ΚΥΒΕΛΗ...

Άπό τό καμαρίνι τής κ. Λαπαρσερι ό κ. Βεργωτής έφυγε με τήν έντύπωσιν ότι ή Κόρα κατέκτησε τό Άθηναϊκό κοινό. Έγώ άπ' τήν πλατεία του θεάτρο «Διονύσια» έφυγα χωρίς καμμίαν έντύπωσιν.

Φαίνεται ότι ή κ. Λαπαρσερι στο καμαρίνι της ήτανε καλλίτερη άπ' όσο μās παρουσιάσθηκε στη σκηνή. Αυτό όμως ακούω για πρώτη φορά στη ζωή μου από τόν κ. Βεργωτή :

— Μια ήθοποιός που κατακτά τόν κόσμο στο καμαρίνι της!!

A Propos ! Έμεις εδώ όλοι βρίζομε τό θεατρό

μας. Άλλά ξερετε από που πήρε ό κ. Πεϊερχόλδ τήν ιδέα του μηχανικού θεάτρον.

— Άπό τόν Καραγκιόζη !

Γενικώς. Άς αφήσωμε τώρα τό Γερμανικό και τό Ρώσικό θεατρο για να ξαναμιλήσωμε και για τά δυό άργότερα. Και τότε τό Έλληνικό μας θεατρο (γιατι θεατρο και ό ήθοποιός είναι συνώνυμα για μένα) είναι ούτε ΚΑΤΩΤΕΡΟ, ούτε ΑΝΩΤΕΡΟ άπ' όλα τά άλλα.

Δεν είναι και δέκα χρόνια που άρχισε εις τήν Γαλλία ή επανάστασις κατά τής παλαιάς σχολής.

Η χώρα του Μολιέρου πολλά χρόνια—άκόμα και τώρα στις επαρχίες και εις τά μικρά παρισινά— είχε τό θεατρο πολύ πλούσιο, αλλά πολύ συνεπισημένο.

Είς τήν Ιταλία αυτές τις ήμέρες ό Πιραντέλλο άνοϊξε τό Καλλιτεχνικόν θεατρον.

Είς τήν φτωχή μας Άθήνα δεν λείπει ένας Μελάς.

Αυτό που είναι φτωχό τό θεατρό μας δεν συμβαίνει ότι είναι και κ α κ ό.

Σ' ένα φτωχό στήθος μπορεί να κτυπήση μια πλούσια καρδιά.

Άδωνι Μάτος

Β. ΚΛΑΡΙΝ | Άνθρας Άλλίνος

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

“ΤΑ ΦΡΟΝΙΜΑ.”

Έξεδόθησαν πρό τινος εις κοινόμν τομίδιον τά «Φρόνιμα» του εκ Τραπεζούντος κ. Α. Παρχαρίδη, ποιήματα γραμμένα με πολλήν προσοχήν και που δείχνουν, ότι όταν ό εργάτης—γιατι εργάτης εινε ό συγγραφεύς—ρίχνει τις δυνάμεις του σε κάτι τό ύψηλό, και όχι σε χιμαιρικές ούτοπίες, παρουσιάζεται εκεινος, που πρέπει να εινε. Τυπογράφος, δουλεύοντας στον άγωνα της ζωής δεν έσκέφθηκε πως να άρπάξη αλλά πως να δημιουργήση, όπως τό λέγη και στους παρακάτω στίχους του :

‘Ολοσθηκα κι' άθώρητα τάρματα φυγαδεύουν τήν άτιμιά του έγωϊσμου, του πόθου τήν όρμη, και όταν έρεπια γύρω μου σκορπούν οι χαλασμοί κυβερνα έσύ ό φρόνηση, έσύ οι θεϊ λατρευομεν !

Κ' άντι να σκέπτεται πως να μοιράση τήν χώρα που γεννήθηκε, όπως διδάσκονται οι σημερινοί, εύτυχώς όλίγοι, τήν νοσταλγει και λέγει :

Πόσο πικρή μου ήτανε του χωρισμού ή ώρα! Άντικρυ μου με έβλεπα και μέσα ή ψυχή μου παραλυμένη έτάραζε, ό πατρική μου χώρα, κι' ήτανε πόνου στεναγμός όλ' ή κυρφή πνοή μου.

Και περιμένει όταν ένωμένοι όλοι οι Έλληνες καταπαύοντας τά μίση και τά πάθη, ξαναπάμε εκεί που μια μοιραία ώρα μās έδιωξε και τότε λέγει :

Κ' έ,ώ προσκνητής μπροστά σε τάφο τό φως κάποιας Άνάστασις πως καρτερώ ν' άνάψω τήν λαμπαδα που οδηγήτσα για τήν Πατριδα μου θα γίνη που ποθώ.

Αυτά εινε τά «Φρόνιμα» που μπορεί να μη τά διακρίνη και πολύ μέτρο, αλλά δεν μπορούμε να μη συγχορήσωμε, όταν γραφθηκαν πάνω στη δουλειά. Η «Έλληνική Τέχνη» θέλουσα να δώση κάποια ώθηση στον εργάτη να δημιουργή και να σκέπτεται με φρόνηση, με ευχαρίστηση θα γράφη πάντοτε για κάθε τι προοδευτικό.

Σησαελωναμ

LE CÉLÈBRE FAKIR INDIEN

Tarham Bey (Rama)

Μοναδικός Έλλην μύστης των άποκρύφων του Βραχμανισμού, φακίρης, ύπνωτιστής κτλ. Κατόρθωσεν με την βοήθειαν του **MEDIUM**

Princesse Fakara-Siva

νά επιτύχη υπέρροχα εις τὰ πειράματα ύπνωτισμοϋ, μεταβίβασης σκέψεως, καταληψίας, ληθαργίας, τοπικής και γενικής άναισθησίας και τελευταίως εις πειράματα μαγνητικής διορρατικότητας τὰ όποια τόν άπτησχόλησαν τόν Dr Charcau.

Υίος της Νυκτός

Η βροχή είναι εδεργεντική εις τούς άγρούς, όχληρά εις τούς δρόμους και κομικηόταν πέφτη στη θάλασσα. Όλα τὰ δράματα γίνονται εις την σκηνήν πλην τών συζυγικών πού γίνονται στα παρασκήνια. Μία λέξις όρθως γραμμένη δίδει την εύχαιστησιν άνθρωπου καθαρωντιμένου και φρεσκολουσμένου. Υπάρχουν άνθρωποι, πού κρημνίζουν με τόν χαρακτήρα των ότι οικοδομούν με τόν νοϋν των.

Άπό τὰ «Φρύφαλα» του κ. Καμπούργου

Επιφύμις

Γ. ΑΡΓΑΛΕΙΑ

2

ΣΤΑΚΤΗ ΚΑΙ ΣΠΙΘΕΣ

(Συνίχεια εκ του προηγουμένου)

II

Ένα δροσόλουστο του Μαγιοϋ δειλινοϋ. Τό μικρό Μοναστήρι της Βλαχέραινας πού τόσο ιδιότροπα είναι χτισμένο άνω σ' όλίγα βράχια, παρουσιάζεται πιδ χαριτωμένο πιδ όμορφο, στο φώς του δειλινοϋ.

Η Φύσις, τεχνίτης ιδιότροπος και άφθαστος, τó τοποθέτησε λοξά 'πó τó Ποντικονήσι στην άρχή της λιμνοθάλασσας. Μία δυνατή όσο και σπάνια έντύπωσι σου χαρίζει ή εικόνα αυτή, σου φαίνεται πώς έπιτηδες τὰ ταποθέτησε με τέτοιο τρόπο ό ζακουστός Τεχνίτης, για να γεννή ή εικόνα του πιδ άφθαστη στη χάρι και στην όμορφιά.

Ένα πρωτόγονο γιοφύρι—άν γιοφύρι μπορείς να όνομάσης, ότι κατασκευάσθηκε πρόχειρα, όπως όπως' από κομμάτια βράχων, πέτρες μεγάλες και μικρές ογμένες ανάκατα έδω και εκεί πού βροχές και θαλασσοδαμύς έμαύρισαν, ήταν και είναι, τó μοναδικό μέσο πού ένώνει, — ό λόγος λέγει ένώνει, — τó Μοναστήρι με την τοποθεσία Κανόνι.

Πέντε έτη καλόγρης, δύο τρείς ύποτακτικές ζούν εκεί. Ζούν, ό λόγος τó λέγει ζούν, άν ζωή έμπορεί να όναμασθή ό τρόπος με τόν όποιο αυτές ή έξορστές της ζωής περνούν τες ήμέρες τών.

Πλάσματα και αίτες του Δημοουγοϋ, άγια από κάθε συμπονια, έχασαν εκεί στη έρημία της μοναξιάς των, τη συναίσθησι της κακίας του κόσμου, πού δεν λείπει ήμέρα να ξεπεξεύη λίγα μέτρα παραπάνω από τὰ άμάξια και τ' αυτοκίνητα, για να παραδοθή στη πιδ τρολλή χαρά της ζωής και, άπαρνήθηκαν παντοτεινά και την πιδ άκακη εύχαιστησιν κάθε πρόσκαιρη άθωα χαρά και ή ήμέρες τών άποτελειώνονται ή μία παρόμοια με την άλλη πού μόλις χθές έπέρασε.

Φταχικό είναι τó Μοναστήρι και φτωχόκόσμος ή καλογρηές του. Η έλεημοσύνη του διαβάτη, πού της όμορφης ζωγραφιάς ή μαγεία έσπρωξε άθελα ως τó μοναστήρι, είναι γι' αυτές μιá ανακούφισι.

Άνάμεσα 'πó τες καλογρηές αυτές πού με τόση έγκατέρησι και ταπεινώσι προσεύχονται, θά βρισχεται και εκείνη, πού παράξενα της ζωής περιστατικά, ή άσπονδη τών ανθρώπων φίλια, της καλόβουλης φίλης ή άφθαστη άγάπη, να τσάκισαν τελειωτικά.

Είναι πολύ συνηθεισμένο στη ζωή, να άκριβοπληρώνει ό άθώος ξένες άμαρτίες και ξένα σφάλματα, πού ή πρόληψι ψεύτρας κοινωνίας, πού κρυφοχαίρεται στοϋ άλλου τη συφορά, του φορτώνει στη ράχι του και τόν έξαναγκάζει να θυσιασθή.

Του δειλινοϋ τó φώς χάθηκε στο σκοτάδι της νύχτας πού σιγά άπλωσε, ξαπλώθηκε στον ουρανό. Ένα ένα ρόβαλαν τ' άστέρια, τρεμοσβύνουν με περίσσια χάρι.

Ό γέρω Μαθιός, ένας απόμαχος θαλασόλυκος π' έχει στο δεξι αυτι περασμένο ένα μεγάλο χαλκά μπρούτινο, προστοιμάζει στο φώς του ψαροφαναριου τὰ παραγάδια. Σε λίγο τὰ έμπιστεύεται στη καλόβουλη της θάλασσας ύποδοχή.

Άπό ώρα άράξαμε άπέναντι από τó Μοναστήρι, άμίλητοι κρατούμε και οι δύο, την καθητή. Σε λίγο ό γέρω Μαθιός σιγοτραγουδάει ένα μισοξεχασμένο τραγοϋδι παληου καιροϋ. Τó τραγοϋδι μεμιάζ σταματά, μιá βραχνή φωνή ξαφνιασματος και ένα άνάθεμα άναμασιώνται.

ΤΥΠΟΙΣ "ΦΟΙΝΙΚΟΣ", ΣΤΑΔΙΟΥ 38.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΕΠΙΠΛΩΝ
ΚΩΝΣΤ. Ν. ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ
 Οδός Σαλαμίνος και Μ. 'Αλεξάνδρου 78
ΑΘΗΝΑΙ

ΝΙΚΟΣ ΠΡΩΤΟΠΑΠΑΣ
 Άγοραί, Πωλήσεις Αυτοκινήτων
 Προμήθειαι Έξαρτημάτων
ΣΧΟΛΗ ΣΩΦΕΡ
 Ταχύστη Διδασκαλία Παροχή Διπλώματος
ΓΚΑΡΑΖ Ν. ΣΙΓΑΛΑ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ
 Νίτσα—Δοιπόν αύριο. Τώρα έχω δουλειά.
 Λιλή—Στάσου καημένη να σε ιδω λιγάκι.
 Νίτσα—Βιάζομαι. Είμαι για του Ντιντή.
 Λιλή—Μά δε μου λέτε επί τέλους τί έστι αυτός ό Ντιντής;
 Νίτσα—Μά πού ζής λοιπόν, στην Άθήνα; Δεν ξέρεις ποιός είν' ό Ντιντής;
 Λιλή—Θά με σκάσης καημένη, πές μου να μάθω κ' έγώ αυτόν τόν περιφημο Ντιντή πού δλες μιλοϋν γι' αυτόν.
 Νίτσα—Πάμε να στον γνωρίσω. Είναι αυτός πού πήρε τó ρεκόρ στο «A LA GARÇONE» κόψιμο τών μαλλιών.
 Λιλή—Α να σε φιλήσω Νίτσα μου. Και πού έχει άτελιέ;
 Νίτσα—Στην όδδ Χαλκοκονδύλη 5-Κουρείον Λινάρδου και Κορμακοπούλου, Πάμε.

—Πωωώ!! Κατίνα! Για δές τη ντεμοναζέλλα στο άντικρινό τραπεζάκι τι χάλια έχει!
 —Τί;
 —Δεν βλέπεις;
 —Έχει ένα σωρό σίγματα στο πρόσωπό της.
 —Ναιά λήθεια!
 —Αν την γνωρίζεις καυμένη πές της να μεταχειρισθή Κοέμα Νυμφών και άμέσως θά γείνη καλά.
 —Έτσι ήμουν και έγώ, αλλά άφ' ότου άρχισα να μεταχειρίζομαι την κοέμα αυτήν έγιναάμέσως καλά.

ΚΛΙΝΙΚΗ
Κ. ΠΕΔΕΚΗ & Ι. ΦΙΤΣΙΟΥ
 ΟΔΟΣ ΑΘΗΝΑΣ 19 ΤΗΛΕΦ. 2-04
 ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ
 ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ ΙΑΤΡΕΙΟΝ
 ΚΛΙΝΑΙ ΔΙΑ ΠΑΣΧΟΥΣΑΣ

ΕΡΓΟΛΗΠΤΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Μ. ΤΖΙΒΡΑ & Γ. ΣΚΟΥΤΕΛΑ

Ὁδὸς Βερανζέρου 24.

(Στὰ Ἀιδεῖ)

ΕΚΘΕΣΙΣ

ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ ΜΗΧΑΝΟΥΡΓΕΙΟΥ

Β. ΧΡΥΣΟΣΦΑΙΡΙΔΟΥ ΚΑΙ Γ. ΚΟΠΙΔΟΥ

Ὁδὸς Πατησίων 35.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΝΑΚΗΣ

ΙΑΤΡΟΣ

Διευθυντὴς Λιλικῆς Κλινικῆς Ἀθηνῶν

Ἐπισκέψεις 9-12 π.μ. 3-6 μ.μ.

Μάρνη 88 (πλατεία Ἀνεξαρτησίας)

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ. 1841

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ

Α. ΔΙΟΜΗΔΗΣ

Μετοχικὸν ταμεῖον

Ἀποθετικὰ κεφάλαια

Καταθέσεις

ΣΥΝΔΙΟΙΚΗΤΗΣ

Ι. ΔΡΟΣΟΠΟΥΛΟΣ

Δρ. 240.000.000

> 60.000.000

> 3.700.000.000

Κεντρικὸν Κατάστημα ἐν Ἀθήναις

ὑποκαταστήματα:

Ἀγ. Νικόλαος, Ἀγρίνιον, Ἀλμυρός, Ἀμαλιάς, Ἀμφισσα, Ἀργοστόλιον, Ἄρτα, Ἀταλάντη, Βίμος, Βόλος, Γκιουμουλιτζίνα, Γύθειον, Δεδεγαγιάς, Δημητσάνη, Δράμα, Ἐδεσσα, Ζίγκυνθος, Ἡράκλειον, Θεονίκη, Θήβαι, Ἰθάκη, Ἰωάννινα, Καβάλλα, Καλάβρυτα, Καλάμαι, Καρδίτσα, Καστοριά, Κέρκυρα, Κοζάνη, Κόρινθος, Κύθηρα, Κύμη, Κοπαρισσία, Λαμία, Λάρισα, Λαβαθεία, Λευκάς, Μεγαλόπολις, Μεσολόγγιον, Μεσσήνη, Μυτιλήνη, Ναύπλιος, Ναύπλιον, Εἴθη, Παξοί, Πάτρα, Πειραιεύς, Πέρος, Πρέβεζα, Πύλος, Πύργος, Ρέθυμνος, Σάμος, Σέρραι, Σουφλίον, Σπάρτη, Σύρος, Τρίκαλα, Τρίπολις, Φλώρινα, Χαλκίς, Χανιά, Χίος.

Ἐκδοσις τραπεζικῶν γραμματίων. Προξοφλήσεις Ἀνάεια καὶ ἀνοικτοὶ λογαριασμοὶ ἐπὶ ἐνεχύρω τίτλων > ἐπὶ ἐνεχύρω ἔμπορευμάτων χρυσοῦ καὶ ἀργύρου.

Ἄνοιγμα πιστώσεων ἔναντι φορτωτικῶν (Crédits documentaires).

Χορηγήσεις δανείων εἰς γεωργοκτηματίας.

ὑπηρεσία Ἐθνικῶν Δανείων καὶ διαφόρων ἄλλων Δανείων καὶ Μετοχῶν.

Εἰσπράξεις ἀξιῶν.

Καταθέσεις ἐν ὄψει ἀπλαῖ καὶ εἰς ἀνοικτὸν λογαριασμόν.

Καταθέσεις ἐπὶ προθεσμία.

» Ταμειυτηρίου.

Φύλαξις χρονογράφων, αὐτοσυῖου χρυσοῦ καὶ ἀργύρου καὶ ἄλλων πολυτίμων ἀντικειμένων.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ

Μόνον εἰς τοῦ

ΕΡ. ΑΓΓ. ΕΡ. ΑΓΓΕΛΙΔΗ

Ἀκαδημίας—Σίνια (Μέγασρον Παντελεῖ)

ΚΤΗΜΑΤΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΟ ΙΟΝΙΟΝ,

Α. Ι ΣΩΚΑΡΗ.

ΑΘΗΝΑΙ

Πατησίων 26

Dr Παν Ν. Παπαπαναγιώτου

Στοματολόγος Χειρουργός Ὁδοντίατρος

Ἀριστοῦχος Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου

39 Γερανίου 39 9-12 3-7

ΜΟΝΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΓΝΗΣΙΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΟΙΝΩΝ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ

ΟΙΚΟΥ Ε. Α. ΤΟΥΛΑ

ὑποκαταστήματα: Ἀθήνη Προαστείου 3

Πειραιεύς Νικυάρχ. Μαιτη 23

Παρακαταθήκη εἰς δια τὰ καλὰ Ἐδωδιμοπωλεῖα, Ζωοθεσιατόρια καὶ Ἐστιατόρια.

Γεν. Ἀντιπρόσ. Ν. Σ. Μεταξῆς

ΝΕΟΝ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΥΠΝΟΥ

Δ. ΡΑΥΓΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ ΧΑΤΖΗ ΜΕΛΕΤΗ

ΤΟ ἘΡΕΧΘΕΙΟΝ,

ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΣΤΑΣΙΝ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

Ἐνοικιάζονται Δωμάτια Πολυτελῶς Ἐπιπλωμένα

ΟΛΟΣ ΚΟΛΗΡΙΓΚΤΩΝΟΣ ?

ΑΘΗΝΑΙ

Δημ. Μεταξωτὸς

«Μέγαρον Ἀλάμπρα»

Μανικίουρ - Πεδικίουρ

Κ. ΜΠΡΙΟΛΑΣ

ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 4

ΗΛΕΚΤΡΟΚΙΝΗΤΩΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΩΝ

ΑΝΤΑΛΛΑΚΤΙΚΩΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ

BENZINE: PRATTS

ΕΛΑΣΤΙΚΑ: WALTER MARTINY

THE ACROPOLIS TOURIST AND

TRAVEL BUREAU

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΑΞΕΙΔΙΩΝ

Η ἈΚΡΟΠΟΛΙΣ,

Ἐκδίδομεν εἰσιτήρια, ἀεροπορικὰ καὶ σιδηροδρομικὰ διὰ τὰ μέρη τοῦ Κόσμου.

Παρέχομεν ἰδιαιτέρας εὐκολίας, μέσω τῶν ἐν Εὐρώπῃ ἀντιπροσώπων μας εἰς τοὺς ἐπιστρέφοντας εἰς Ἀμερικὴν μέσω Χερβούργου καὶ ἀναλαμβάνομεν τὴν κράτησιν θέσεων δι' αὐτοὺς τηλεγραφικῶς.

Δίδομεν λεπτομερεῖς πληροφορίες, ἐπὶ τῶν διαφόρων μεταναστευτικῶν νόμων, Ἀμερικῆς, Αὐστραλίας κλπ. καὶ διευκολύνει ἐν γένει τοὺς πελάτας μας εἰς τὴν ἐκδοσὶ καὶ θεώρησιν τῶν διαβατηρίων τῶν.

Ἀποκλειστικὸς διερμηνεὺς τοῦ Γραφείου μας διευκολύνει τοὺς πελάτας αὐτοῦ εἰς τὴν ἐπιβίβασιν ἢ ἀποβίβασιν αὐτῶν καὶ ἀναλαμβάνει τὴν μεταφορὰν τῶν ἀποσκευῶν τῶν.

Διὰ περισσότερας πληροφορίας ἀποτανηθε εἰς τὸ ἄνω Γραφεῖον Ταξειδιῶν—Φιλελλήνων 1 Ἀθήναι.